

ZÁPAS

O DUŠI 146

**Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!**

PODZIM 2020
ROČNÍK 31

Sola Scriptura – Jedině Písmo

Solus Christus – Jedině Kristus

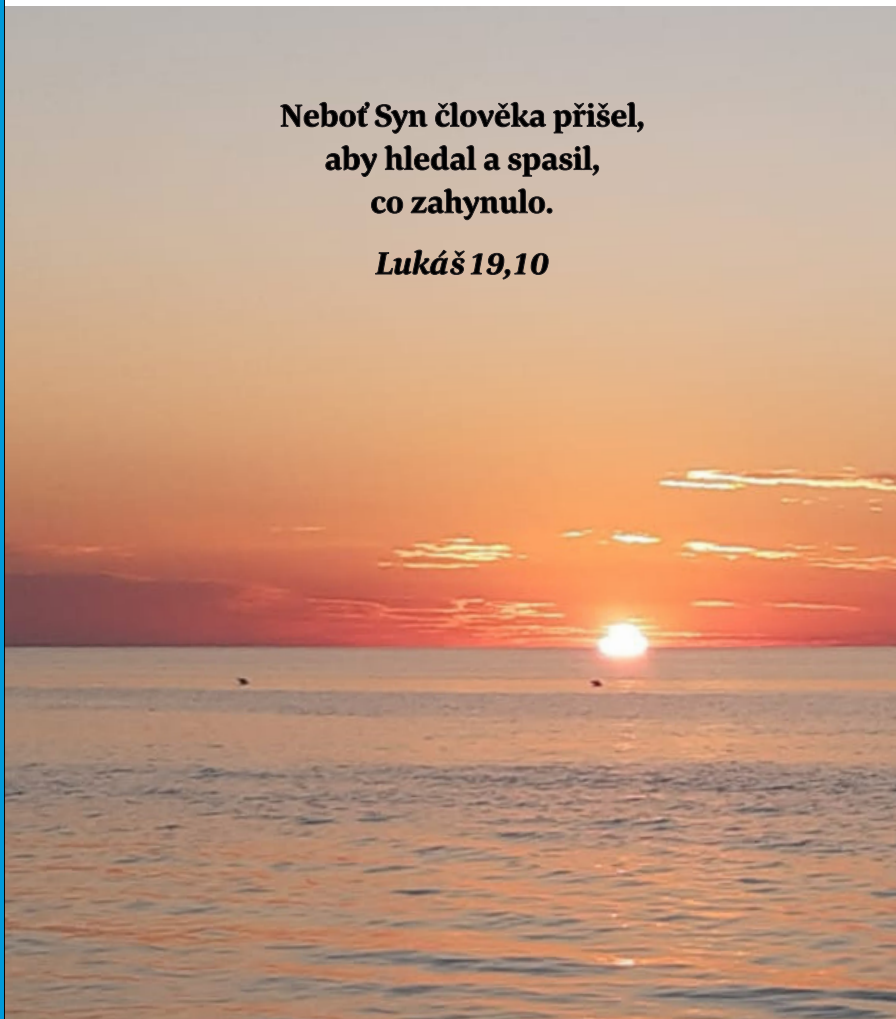
Soli Deo Gloria – Jedině Bohu sláva

Sola Gratia – Jedině milostí

Sola Fide – Jedině vírou

**Neboť Syn člověka přišel,
aby hledal a spasil,
co zahynulo.**

Lukáš 19,10

OBSAH

Kazatelé, pozor na past!	3
Špatné homiletické modely výkladového kázání	4
Láska k církvi a láska v církvi	7
Z chlapce mužem – znaky mužství 2.	16
Mladý křesťane: Nabídní Pánu spoustu dovedností, se kterými může pracovat	20
Proměňující milost v manželství	23
Proč Bůh ustanovil manželství	30
Jak mě mí rodiče učili milovat církev	39
Má nám věda co dát při čtení Genesis 1–3	42
Studium biblických doktrín	45

Mýtus evoluce

Josef Potoček

Co je základem našeho života:
evoluce nebo stvoření?

Vynikající kniha předního českého
zastávce biblické zprávy o stvoření
člověka Bohem.

*Brožovaná vazba, A5, 160 str.,
cena 199,- Kč, Vydavatelství Juda.*

Žádejte u svých knihkupců.

ZÁPAS O DUŠI © vydává Spolek
Reformace.cz, Hošťálkova 1C,
169 00 Praha 6, IČ: 41605012
Odpovědný redaktor: Jan Suchý
Redakční rada: Julie Petrecká, Klára
Steiger, Pavel Steiger, Iva Suchá
Číslo 146 vyšlo 10. 10. 2020.
Evidenční číslo MKČR: E 11180
Fotografie na tit. straně: Jana Hynková
Sazba: Jaroslav Kernál
Tiskne Grafotechna plus, s. r. o.,
Lýskova 1594/33, 155 00 Praha 13 –
Stodůlky
Vychází čtyřikrát do roka. NEPRODEJNÉ!
ISSN 1804-2880 (Print)
ISSN 2336-8330 (Online)

Korespondenční adresa:

Spolek Reformace.cz
Hošťálkova 1c, 169 00 Praha 6
Telefon: (+420) 472 741 623
Email: zapasodusi@gmail.com
Dobrovolné příspěvky pošlete
přiloženou složenkou
nebo převodem z účtu.

Číslo účtu:

2600196560 / 2010 (ČR)
SK108330000002600196560 (SK)

KAZATELI, POZOR NA PAST!

Jan Suchý

Tolik nám ve sboru chybí aplikace! Díky Bohu, že už zní z mnohé kazatelný v naší zemi neděli co neděli výklad Božího slova! Bůh se smíloval! Před lety bylo zvykem slyšet spíš zamýšlení kazatele než výklad Písma o tom, jak by to mělo v křesťanově životě vypadat. Jak žít na každý den, aniž bych se musel stydět, kdyby někdo na mém čele uviděl nápis: „To je křesťan.“ Ale ty aplikace! Pořád nám chybí. Čtete Spurgeona. Neustále, ihned převádí vyučování jakékoliv části Písma do situace posluchače. Naše kázání v tomhle ohledu většinou pokulhává (určitě jsou bratři kazatelé, kteří jsou světlou výjimkou).

Tak kazateli, už jsi přemýšlel, co budeš kázat příští neděli? Ubíraly se tvoje myšlenky tímto směrem? „Konečně to řeknu! Potřebujeme ty aplikace! Už vím, co náš sbor potřebuje slyšet. Mocně ukázat na Krista. A taky dovést k porozumění, že biblická hodina je výsada církve a není jen pro pět lidí. Že modlitební setkání je prioritou sboru, protože bez modlitby nemůžeme očekávat vylití Boží milosti. Že si máme odpouštět. Že potřebujeme lásku, která všechno přikryje.“ Vidiš? Už dopředu si říkáme, co sbor potřebuje slyšet. Ale co si myslí Pán? Jeho cesta je jiná:

Kdo káže, ať zvěstuje slovo Boží. ... aby se všechno dělo k oslavě Boží skrze Ježíše Krista. Jemu buď sláva i moc na věky věků. Amen. (1Pt 4,11)

Kristův úkol pro pastýře-učitele je kázat tak, aby zvěstoval Boží slovo. Součástí přípravy takového kázání je modlitební zápas. Pokud nepokračujeme v systematickém kázání skrze určitou biblickou knihu, musím hledat na kolenou, jakou část Písma mám nyní kázat. Potom je třeba vyložit, co text učí. Na vhodných ilustracích z běžného života, kterým každý porozumí, je nejlepší ukázat, o jaké principy jde. Potom prosím Pána: „Nauč mne podle této pravdy žít!“ A nakonec prosíme o Boží milost, abychom dokázali aplikovat pravdu tohoto textu do situace Božích dětí v místní církvi, do které nás Duch svatý postavil, abychom ji sytili Slovem. K tomu jsme, bratři, Bohem povoláni! K tomu nás Duch svatý vyzbrojuje. Skrze to se náš Pán oslaví! Modlitební postup ve stručných bodech při přípravě kázání:

- 1) Pane, ukaž mi prosím pasáž Písma, která k danému tématu mluví.
- 2) Pane, pomoz mi nejprve nechat promluvit text, co učí.
- 3) Pane, teprve potom mě prosím veď k užitečným aplikacím do mého života.
- 4) Pane, nasyť prosím svoje stádo a veď mne nyní k aplikacím do života tvých dětí, které jsi mi svěřil jako svému podpastýři v místní církvi.

Děkuji ti! Chvála Pánu skrze mého Spasitele Ježíše Krista!

ŠPATNÉ HOMILETICKÉ MODELY VÝKLADOVÉHO KÁZÁNÍ

Derek Thomas

Ačkoliv na téma kázání bylo napsáno už mnoho knih, stále ještě existují špatné homiletické modely výkladového kázání. Přicházejí z řady různých zdrojů a ovlivňuje je mnoho faktorů. Často chyba není na straně modelu, ale vyplývá ze způsobu, jakým se model používá. Uvedme si některé příklady:

1. Puritáni

S výjimkou Jana Kalvína, jen málo mužů ovlivnilo mé přemýšlení více než John Owen. Owenovi vděčím za své chápání posvěcování a biblické duchovnosti, které mi více než jednou pomohlo zachovat si zdravý rozum. Owenovo dílo je právem znovu a znovu dotiskováno a studováno. Kdybych měl být poslán do vyhnanství na opuštěný ostrov s Bibli a šesti knihami, obešel bych všechna pravidla, abych si zajistil, že všech šestnáct svazků Owenových spisů se bude počítat jako jedna kniha. A kdyby to nebylo možné, ujistil bych se, že jednou z těch šesti knih by byl druhý svazek, *O společenství s Bohem!* Všichni puritáni do jednoho se zasvětili jasnému kázání Božího slova. Jen málo lidí se kdy vyrovnalo výkladovým schopnostem mužů, jako byli John Owen, Joseph Hall, Thomas Goodwin, Richard Sibbes, Richard Baxter, Thomas Manton, Stephen Charnock nebo John Bunyan. Co se exegeze týče, mohli by se postavit bok po boku s Denneyi, Lightfooty a Murrayi pozdějších století. Církev by byla o mnoho ochuzena, kdyby neměla Mantonova kázání na Jakuba, Greenhillova kázání na Ezechiela či Jenkynova na Judu. Jejich vhléd a způsob, jakým církvi přispěli k porozumění Bible, jsou prospěšné i dnes.

Nicméně ani puritáni nejsou vždycky vzorem, kterým bychom se měli řídit, i pokud jde o model postupného výkladového kázání. Ukažme si to na extrémnějším příkladu. Bezpečně můžeme říct, že Joseph Caryl, kterému zabralo čtyřicet let vyložit knihu Jób ve 424 kázáních (v průměru deset kázání na kapitole), nepoužil dobrý model pro to, jak kázat knihu Jób ani pro výkladové kázání obecně. Puritáni projevovali obdivuhodnou pečlivost při vytahování doktrín z textů a ještě větší zručnost při jejich aplikaci do různých zkoušek (což z nich až dodnes dělá nedocenitelnou četbu), ale je velmi problematické snažit se obhájit, že by jakékoliv okolnosti, ať už tehdy nebo dnes, ospravedlnily tak dlouhou sérii kázání na jednu knihu. Mluvit obecně je vždycky nebezpečné, ale asi bude pravda, když řekneme, že jen několik mladých kazatelů dokáže zvládnout dlouhou (a pomalou) sérii výkladů na konkrétní knihu Bible. Časy se změnily, stejně

jako naše kongregace a ve většině situací je moudřejší posouvat se skrze Písmo rychleji než puritáni.

2. Dr. Martyn Lloyd-Jones

Dr. Lloyd-Jones, jakožto dost možná největší vykladač/kazatel dvacátého století, měl značný vliv na styl kázání několika generací kazatelů na obou stranách Atlantiku. Obzvláště v Británii se po vydání Lloyd-Jonesova výkladu listu Římanům (kázání, která kázal ve čtrnáctiletém období mezi lety 1955 a 1968) mnozí reformovaní kazatelé pokoušeli řídit Lloyd-Jonesovým modelem kázání. Problémem bylo, že jen několika z nich (pokud vůbec někomu) se podařilo přiblížit exegetickým a homiletickým schopnostem „doktora“. Mnoho kongregací bylo unaveno příliš ambiciózní sérií používající metodu postupného výkladového kázání a kazateli, kteří na tento úkol nestačili. Výklad, který může být uskutečnitelný a vhodný v jedné situaci, nemusí být použitelný za jiných podmínek, a to z řady důvodů, ke kterým patří obdarování, vyzrálost kazatele a složení kongregace. Někteří kazatelé se vyčerpali příliš ambiciózními sériemi, které přesahovaly jejich schopnosti. V důsledku tohoto zklamání se pak vydali k bezpečnějším břehům.

3. Ch. H. Spurgeon

Anglikánský biskup J. C. Ryle ve své skvělé přednášce s názvem Jednoduchost kázání, kterou přednesl v Katedrále svatého Pavla o Spurgeonově kázání, řekl:

Ani trochu se nestydím říct, že často čtu kázání pana Spurgeona. Rád беру pořadí o kázání ze všech stran... Když čtete kázání pana Spurgeona, všimněte si, jak jasně a zřetelně každé kázání rozdělí a jak každou část naplní nádhernými a prostými nápady. Jak snadno pochopíte jejich smysl! ... obrovské pravdy, které se do vás zaseknou jak ocelové háky, a které... nikdy nezapomenete!

Má obeznámenost se Spurgeonem a láska k němu začaly v roce 1977, kdy mi trochu rozčarovaný přítel nabídl kompletní sadu (šestašedesátí svazků) jeho kázání, kterou si právě koupil a se kterou nebyl spokojen! Od té doby jsem je používal znovu a znovu, někdy s velkým potěšením a obdivem, někdy (musím to říct) se zděšením, jak s textem naložil. Spurgeonův nezaměnitelný styl byl zaměřený na text, často se soustředil na jeden nebo dva verše. Jeho úmyslem vždycky bylo ho vyložit; v praxi někdy do kázání přinesl otázky, které z daného textu vůbec nevycházely. Navíc, nikdy nekázal texty postupně a sousledně. Nicméně blahodárný vliv největšího baptistického kazatele devatenáctého století je nezměrný.

4. Kázání zaměřené na historii vykoupení

Ti, kdo upřednostňují přístup zaměřený na historii vykoupení, jsou často velmi kritičtí vůči výkladovým přístupům minulosti. Augustin či Kalvín se podle

nich ve svém homiletickém přístupu provinili tím, že mísili židokřesťanskou teologii s klasickou pohanskou metodologií v podobě gramaticko-historické hermeneutiky. Model soustředěný na historii vykoupení se zaměřuje na postupné rozebírání textu, a proto se jeví jako výkladové kázání. Nacházíme v něm (oprávněný) důraz na vyzdvižení kontextu v celkové struktuře Božího plánu vykoupení a jeho postupného rozvoje. Kázání tohoto druhu tráví velké množství času podrobným popisem toku dějin vykoupení, což při prvním poslechu, pokud kazatel odvede dobrou práci, může být dech-beroucí. Postupem času se ale kázání této hermeneutiky stávají tak předvídatelná (opakování historie vykoupení), že ti, kdo je poslouchají pravidelně, je považují za „nudná“ a „irelevantní“.

Popravdě, kvůli strachu z moralistické exegeze (obzvláště se kritizuje biografické kázání) u těchto výkladů znatelně chybí aplikace. Projevují se silným působením na mysl, ale jen malým, nebo dokonce žádným na srdce. Mnoho kázání z této školy neobsahuje vůbec žádnou rozpoznatelnou aplikaci, kromě toho, že jsou informativní, a tvarují tedy způsob našeho uvažování. Tato kritika se týká například i některých postřehů v jinak mistrovském pojednání Sidneyho Greidanuse na téma kázání.

Tyto a další úvahy vedly některé kazatele, aby zcela opustili postupné kázání a vrátili se k výkladu jednotlivých, nezávislých textů.

Překlad Jan Prorok.

RADA ZKUŠENÉHO KAZATELE

Augustus Toplady

1. Každ **Krista ukřižovaného**, a žij především v požehnání, které plyne z jeho spravedlnosti, z jeho oběti a z jeho přímlov.
2. Na kazatelně **se vyhni všem zbytečným kontroverzím** – kromě případů, kdy to téma tvého kázání nezbytně vyžaduje nebo kdyby Boží pravda měla utrpět tvým mlčením.
3. Když vystupuješ na kazatelnu, odlož svou vzdělanost stranou – **snaz se kázat k srdcím** lidí, ne k jejich hlavám.
4. Nesnaž se působit příliš učeně. **Hledej to, co bude k užitku tvým posluchačům**, ne to, kvůli čemu tě budou obdivovat.

LÁSKA K CÍRKVI A LÁSKA V CÍRKVI

Zdeněk Karásek

Než začnu, skloňme se k modlitbě:

Hospodine, Bože náš, ty jsi svatý, spravedlivý a milující Bůh.

Přicházíme před tvůj trůn jako hříšníci, nehodní tvé milosti a lásky.

Ty ses nad námi smiloval a poslal svého Syna,

aby nás z lásky vykoupil z našich vin a hříchů.

Uč nás milovat se navzájem, jak nás miloval Ježíš Kristus.

V jeho jménu. Amen

Moje kázání bude mít tři části: CO? PROČ? a JAK?

CO máme dělat? PROČ to máme dělat? JAK to máme dělat?

Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha. (1J 4,7)

Jan byl apoštol, to znamená muž, který osobně provázel Ježíše Krista, když působil zde na zemi. Jan je autorem tří listů, ale také napsal Evangelium podle Jana a knihu Zjevení. Jan byl jedním ze tří nejbližších učedníků Ježíšových. Byl učedníkem, kterého Ježíš miloval. To je ten učedník, který při poslední večeři spočíval v Ježíšově náruči. Jan prožíval Ježíšovu lásku, byl Ježíšem nejvíce milovaný učedník. Proto o milování a lásce píše ve svých listech znovu a znovu. Protože ví, o čem píše. Byl odborník na téma „LÁSKA“. Apoštol Jan píše laskavým tónem jako starý otec, který něžně, důvěrně a láskyplně hovoří se svými dětmi. Adresáti tohoto vzácného psaní jsou vzrušení, že dostali dopis od Jana.

Milovaní

Začíná oslovením „MILOVANÍ“. Apoštol Jan tím oslovením potvrzuje, že jsme milovaní, a to samotným Bohem. My jsme si Boží lásku nezasloužili, byli jsme Bohu nepřátelští a ve své padlé přirozenosti hříšní. Ale on nás přesto miloval. Jak jsme my lidé jiní. Bůh není jako my. My přirozeně milujeme lidi, kteří jsou nám sympatičtí a chovají se k nám přátelsky. Naše láska je zpravidla pocitová a něčím podmíněná. Budu tě mít rád, když ty uděláš to nebo ono. Bůh ale miluje nepodmíněně.

Janův dopis je adresován církvím. Jací lidé se v církvi scházejí? Jsou to lidé, kteří se předtím neznali, kteří spolu nemají lidsky viděno zpravidla nic společného.

I. První bod mého kázání definuje, CO máme dělat.

Ted' přijde něco nečekaného – výzva! Jan jim dá příkázání:

Milujme se navzájem, ...

Cože? Máme milovat lidi, které jsme si ne zvolili. Nespojilo nás společné dětství, stejné zaměstnání ani společné zájmy, ani přirozená náklonnost. Nebyli jsme

přáteli. To tedy nebude jednoduché. Sami od sebe to neuděláme. Proto to v církvi občas chybí! Bůh nám nepřikázal něco, co bychom dokázali dělat sami od sebe. Jan nám dává důvod, proč to přes všechny překážky a nevoli půjde. Ten důvod je:

... neboť láska je z Boha.

Bůh to vyžaduje. On je láska, a tak chce, abychom si také projevovali lásku. Máme milovat láskou, kterou dostáváme od Boha. Nepochází z našeho zdroje. My milujeme, protože on nás miloval nejdříve. Jeho láska vychází z jeho podstaty. On je láska. Je nekonečným zdrojem lásky. Láska v církvi není akt přirozené náklonnosti, je to věc poslušnosti a odpovědnosti za druhé. Výzva k lásce je přikázání, abychom usilovali o dobro a blaho ostatních. Když jsme poznali a poznáváme jeho lásku, tak bude pro nás snazší ji pak předávat a projevovat dál. Musíme o ní ale přemýšlet a uvědomovat si ji, jinak bychom ji mohli brát jako samozřejmost. Máme se v církvi milovat proto, že jsme poznali Boží lásku.

II. Druhý bod mého kázání je: PROČ máme projevovat lásku?

Představme si rodinu. Sourozenci ze stejné rodiny se nazývají bratři a sestry. Mají stejné rodiče. Spojuje je rodinné pouto, mají společnou krev, od dětství se dobře znají.

Církev – to je naše duchovní rodina, pokud jsme obráčení. Náš Otec je Bůh a my jsme Boží děti.

Těm pak, kteří ho (Ježíše Krista) přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi. (J 1,12)

Lidé v církvi se oslovují „bratře a sestro“, protože jsou sourozenci v nové rodině. Z Boží milosti jsme se stali příslušníky Boží rodiny. Není to naše zásluha. Byli jsme adoptováni do jeho rodiny. Proto jsme v příbuzenském vztahu se všemi ostatními v církvi, stali jsme se bratry a sestrami. Jako Boží lid milujeme své spoluvěřící, a to navždy. Podívejte se kolem sebe: Všichni jsme byli spaseni stejnou milostí, Kristus nás vykoupil stejnou obětí, prolil za nás svou krev, miloval nás stejnou láskou. Kristus nás miluje a my milujeme jeho. Protože on miluje lidi v církvi, my je tedy nemáme důvod nemilovat. Protože on je miluje, chce, abychom je také milovali.

Ježíš nám přikazuje: „Milujte se navzájem, jako jsem já miloval vás“ (J 15,12).

My všichni sdílíme rodinnou příbuznost, máme stejného milujícího Otce, máme stejné duchovní touhy, cíle, postoje a hodnoty. Jsme členy rodiny, která vznikla nadpřirozeným způsobem, naše duchovní rodina je z Boha.

Když je člověk Božím dítětem, má novou identitu. Byli jsme rebelové a samovládci. Při svém znovuzrození jsme se stali Božími dětmi. Možná byla vaše rodinná si-

tuace špatná. Jste z rozvrácené rodiny. Ale nyní jste v nové rodině, která vás neodmítá. Možná někdo z vás nezná svého pozemského otce, teď ale máte svého nebeského Otce. Možná vás váš pozemský otec nemiloval, nyní máte milujícího Otce v nebesích. Možná jste ve škole zažili, že děti vás odmítaly. Teď jste v církvi, tj. ve společnosti lidí, kteří věří, že jsou stvořeni k obrazu Božímu a budou vás mít jako Boží dítě rádi a budou vás podporovat. Možná jste dlouho nevěděli, kdo jste a kam patříte. Pokud jste znovuzrozeni, tak už to víte. Jste Boží děti a vašim Otcem je Bůh. Tyhle skutečnosti jsou nezávislé na našich pocitech. Tak je psáno a je to pravda.

III. Třetí bod mého kázání je: JAK to udělat?

Jak se milovat? Jak aplikovat lásku do života církve? Přečtu vám v této souvislosti slova apoštola Pavla. Ten také napsal dopis, a to církvi do Říma. Najdeme zde podrobnější popis vztahů mezi členy Boží rodiny, tedy církve. Jan i Pavel psali nezávisle na sobě, oba píšou o lásce, doplňují se a vše je v souladu. Autorem obou textů je ve skutečnosti Duch svatý. Římanům 12,9–13 ČSP:

Láska ať je bez přetvářky.

Ošklivte si zlo, lněte k dobrému.

*Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou,
v prokazování úcty předcházejte jeden druhého.*

V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.

V naději se radujte,

v soužení buďte trpěliví,

v modlitbě vytrvalí.

Sdílejte se se svatými v jejich potřebách,

usilujte o pohostinnost. Amen.

Všichni souhlasíme s tím, co jsme si přečetli. Tahle to má být. Podívejme se teď podrobněji, jak textu porozumět. A nebude to jen o slyšení Božího slova, ale také o dělání, činění, aplikování lásky.

Láska ať je bez přetvářky.

Předstíraná láska – krásné úsměvy, bratrská objetí, to vše může být jen přetvářka. Políbení může být přetvářka. (Jidáš chtěl Ježíše políbit, když přivedl strážce, aby Ježíše zatkl.) Krásná slova, která nejsou myšlená upřímně, jsou přetvářka. Láska se nedá oddělit od pravdy, „láska se raduje spolu s pravdou“.

Ježíš odhaluje farizeje v jejich přetvářce. A my všichni v sobě máme něco farizejského. Pokud se přistihneme při přetvářce, musíme činit pokání. Vyznejme svou přetvářku Bohu, prosme ho o odpuštění. Prosme ho o pomoc, abychom nic nepředstírali, ale opravdu milovali. Proto: „Láska ať je bez přetvářky.“

■ *Ošklivte si zlo, lněte k dobrému.*

Láska neznamena samé pozitivní emoce. Nebude předstírat, že je všechno nádherné a růžové. Láska je nazývat věci pravými jmény. Láska musí přiznat, že existuje zlo. Máme milovat to, co je dobré a zdravé, ale ošklivit si zlo a nenávidět hřích.

Co je ale zlo? Existuje duchovní bytost, která nenávidí Boha a jeho lid. Jmenuje se satan. Je to lhář a vrah. Je to velmi inteligentní bytost, která je chytřejší než my všichni dohromady. Budme proto střízliví a nehrajme si s věcmi, které Bůh nenávidí. Ošklivte si zlo! Doma si pečlivě přečtěte 6. kapitolu Efezským verše 12–18, kde nás Pavel učí, jak se proti zlu bránit.

■ *Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou.*

„Vroucně,“ to je upřímně, se zájmem, s chutí, s láskou a ze srdce. Každé znovuzrození dalšího člověka by mělo být radostnou událostí. Jako když se narodí dítě do rodiny, jsme přirozeně radostní. Něco by nebylo v pořádku, kdyby to někoho udělalo nešťastným. Možná bude některý ze sourozenců žárlit. Ale je odpovědností dospělých poučit děti, aby se radovaly z narození miminka, člena rodiny. Proto musíme pracovat na tom, aby naši bratři a sestry byli vstřícní k novým členům Boží rodiny. Nezůstávejte ve skupinkách, oddělení od ostatních. Abyste si nepěstovali jakousi církev v církvi. A už vůbec ne jako sólo křesťané, kteří nikam nedochází nebo se straní všech ostatních.

Láska je dar od Boha, ale musíme ji udržovat, pěstovat, pracovat na ní a rozvíjet, hlavně napříč generacemi. Neděje se to samo od sebe. Je to práce, často těžká práce. Nejde jenom o city, ale o převzetí odpovědnosti. Představte si, že vám vyhasíná v krbu oheň, začíná vám chladnout dům. A vy cítíte, že je v domě chladno. Zjevně se musí dbát na to, aby se přiložilo na oheň. I v církvi se může stát, že láska ochladne. Musíme lásku udržovat, musíme přikládat do ohně, pěstovat lásku, aby hořela. Nebudme lhotejní a každý pracujme na udržování lásky.

■ *„Milujte se bratrskou láskou.“*

Problém v církevní rodině je, že nově obrácení lidé jsou často dospělí lidé. A my **starší ve víře** od nich očekáváme, že se budou chovat jako dospělí i ve víře. To je ale naše chyba. Samozřejmě chceme, aby lidé rostli ve víře, ale nebudme frustrovaní a zatrpklí, když je jejich růst pomalý. Pokud jsou opravdu živí v Kristu, on je nechá vyrůst. My starší věřící musíme vytvořit takové prostředí, aby ti mladší ve víře mohli růst. Budme příkladem ve všem, co děláme. Nejen mladší bratři a sestry vidí naše chování, ale také Bůh.

A je úkolem **mladších** poslechnout starší s respektem, a ne v mladické pýše odmítnout pomoc a radu. Jednou i vy mladší budete v pozici starší generace.

V tu dobu ale už bude pozdě na to si uvědomit, že jste měli starším naslouchat a učit se od nich. Naučte se, co můžete, dokud k tomu máte příležitost.

Všichni se budeme v Boží rodině obrušovat, máme dokonalého Otce, Boha, který všechny své děti vychovává. A Bůh nás používá, abychom se vzájemně obrušovali, abychom duchovně rostli, abychom rostli ve svatosti. A nástroje, skrze které toho obrušování dosahuje, jsou ostatní členové jeho rodiny. Vzájemně se obrušují. Bůh je přidal do církve, aby mohli růst a víc a víc se podobali Pánu Ježíši Kristu.

Naši bratři a sestry jsou Božími nástroji k tomu, abychom se i my víc a víc podobali Pánu Ježíši Kristu v jeho lásce. Netyká se to jen nově obrácených, ale i pokročilejších ve víře, když si vzájemně říkáme, čím jsme se proti sobě prohřešili. Dokážeme si to vzájemně říct? Dokážeme si vzájemně odpustit? Dokážeme se sklonit a svůj hřích přiznat? Dokážeme své hříchy opouštět? Kdybychom to nedělali, hřešili bychom, a tím kazili atmosféru v celé církvi. My však chceme vzájemně, jeden pro druhého, to nejlepší. Jako bratři a sestry, kteří se mají rádi. „Vroucně se navzájem milujte bratrskou láskou.“

■ *V prokazování úcty předcházejte jeden druhého.*

Proč asi máme tohle upozornění v Bibli? Protože se na to zapomíná! Lidé si neprojevují úctu tak, jak by měli. Dokážou hodně zranit a ublížit svou prostořekostí, nehlídají svůj jazyk (v listu Jakubově se o tom píše hodně, např. „jazyk je jako oheň“). Musí skončit „pomluvy, závist a soupeření“.

■ *Bratři, nemluvte jeden proti druhému. (Jk 4,11 ČSP)*

Vy si chcete přece pomáhat a ne jeden druhého shazovat. Chcete si vzájemně pomáhat a ne jeden druhého využívat. Mladší členové sboru ať prokazují úctu starším mužům a ženám. Vždyť ti starší by mohli být věkem vašimi otci nebo matkami. Tak se k nim podle toho chovejte (1Tm 5,1).

Vezměme si opět příklad z rodiny. Když mluví dítě bez respektu ke svým rodičům, rodič to nemůže nechat bez odezvy. Možná je dítě jenom nezralé a neuvědomuje si, že řeklo něco, co není správné, nebo se špatně chovalo. A láskou rodiče je být trpělivý s tím dítětem a naučit ho úctě a respektu. Když se dítě vědomě odmítá podřídit autoritě, je plné pýchy a myslí si, že ví, jak žít nejlíp, „určitě mnohem lépe, než jeho staromódní rodiče“, pak to v každém případě musí rodiče zastavit. Musí v lásce mluvit se svým dítětem, probrat to a učit dítě respektu.

V církvi by nebyla láska, kdyby s vámi někdo mluvil bez respektu. Nelze tolerovat nemilující chování. A láska není nechat to být, nechat druhého hřešit a hodit to za hlavu. Samozřejmě že s jinými lidmi v církvi nemůžeme mluvit, jako bychom mluvili se svými dětmi. Ale z lásky a v lásce k nim musíme něco udělat.

Nejméně milující způsob je nechat to být a nechat růst v sobě hořkost. Když necháme hořkost růst, zapustí tak hluboké kořeny, že udusí lásku.

Co dělat? Nejprve to svěřte Bohu, protože on to vidí a Duch svatý je zarmoucený. Nevykládej o tom ostatním bratrům ve sboru, zastav pokušení pomlouvat a pěstovat sebelítost. Modli se, aby ti nebeský Otec dal správný postoj a příležitost, moudrost a správný tón, abys mohl mluvit s bratrem, který tě urazil. Bůh, který je zdrojem lásky a Otec duchovní rodiny, ti dá ve svém čase možnost o tom s bratrem mluvit a pomoci mu vidět, že se nechoval uctivě.

Když mluvíš s bratrem, buď příkladem a mluv s ním s úctou a respektem. A vy, kteří jste káráni, buďte pokorní a vděční za to, že tento sourozenec s vámi mluví. Není to pro něj jednoduché a je možné, že se obává, že vás urazí či proti sobě poštve. Chce vám ale pomoci, a tím i celé Boží rodině. A i když kárající zrovna nezvolí nejlepší slova, myslete na to, že Bůh je svrchovaný a používá toho člověka, aby vás naučil, jak být víc milujícím.

Bratři, vedoucí v církvi, teď budu mluvit hlavně k vám. Je velké nebezpečí, že zneužijete své pozice a budete mluvit povýšeně, panovačně a tvrdě. To ale vůbec není odrazem Boží lásky. Jsou známé případy, že se církevní práce hrouťí kvůli povýšenému pastorevi, který vyžaduje poslušnost za každou cenu. Někteří lidé ve sboru to možná vítají, jiní jsou nešťastní do té míry, že ze sboru odejdou.

Bratři, kdyby byl někdo i přistižen v nějakém přestoupení, vy, kdo jste duchovní, napravujte takového člověka v duchu mírnosti a dávej si každý pozor sám na sebe, abys i ty neupadl do pokušení. Neste břemena jedni druhých, a tak naplňte zákon Kristův. Myslí-li si totiž někdo, že je něco, ačkoliv nic není, klame sám sebe. (Ga 6,1–3 ČSP)

Vy, kdo jste ve vedení sboru, buďte trpěliví a moudří v tom, jak zacházíte se svými ovečkami. Musíte své ovečky milovat, pást je, vést je. Nejste kovbojové, kteří ženou své stádo. Jste pastýři, kteří vedou své ovečky. Musíte mít velké srdce pro lidi ve sboru, hodně lásky, hodně času, trpělivosti, hodně porozumění, rozlišujte mezi mladými věřícími a lidmi, kteří jsou ve víře desítky let. Buďte velmi moudří, když budete uplatňovat svou autoritu vedoucích sborů. Nejednejte povýšeně a panovačně, nepředstírejte lásku, když se chováte necitlivě a nepřiměřeně tvrdě. Buďte milosrdní a pravdiví. Buďte jako milující otcové, stejně jako je milující náš nebeský Otec!

V prokazování úcty předcházejte jeden druhého.

V horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu.

Jedním z důvodů, proč v milování ochabujeme, je ten, že jsou ve sborech lidé, kteří se rádi nechají obsluhovat ostatními. Tito lidé zneužívají lásku ostatních.

Možná si to ani neuvědomují. Přesto je to pro ostatní vyčerpávající. Představte si rodinu, kde všichni pracují, vaří, uklízí. Jeden člen rodiny se vždy objeví až na oběd. Oběd sní, následně ho ale zkritizuje a utrousí, že to mohlo být lepší. Zmíní se taky o tom, že obědy všude jinde jsou chutnější. Potom zanechá svůj špinavý talíř, aby ho někdo umyl. Odejde a do příštího oběda ho nikdo neuvidí. Takovým způsobem se někteří lidé chovají v církvi. A pro ty, kteří slouží v horlivosti, je to demotivující a unavující.

Nemůžete zabránit tomu, že do církve přijdou lidé, kteří by se rádi nechali pouze obsluhovat. Je ale na nás, abychom je zapojili do služby. Musíme dát lidem smysluplné úkoly. Stejně jako bychom zapojili hosta nebo člena rodiny do přípravy oběda.

Služba Pánu neznamená, že pro všechny máme dělat vše, aby nás tak ostatní využívali pro své uspokojení. Služte Pánu! (rozkazovací způsob množného čísla) – to je výzva pro všechny! Všichni společně sloužíme Pánu. Každý člen Boží rodiny má nějaký úkol. Možná si myslíte, že nejste obdarovaní sloužit, že se pro vás žádný úkol nenajde, nebo že to v církvi běží i bez vaší pomoci. Pavel církvi připomíná:

Jsmo v Kristu Ježíši stvořeni k dobrým skutkům, které Bůh předem připravil, abychom v nich žili. (Ef 2,10 ČSP)

Jinými slovy, Bůh každé ze svých dětí obdařil dary, které jsou určeny ke konkrétní službě. Nemysli si, že sloužit Pánu znamená jen kázat nebo dělat něco významného, zjevně viditelného. Ti, kdo milují církve, bývají ti, co dělají spíše ty méně významné a viditelné úkoly, dělají obyčejné práce a bez nároku na pochvalu. To jsou ti, kdo uklízí nebo připravují v kuchyni jídlo. Jestli chceš dokázat velké věci, začni s malými úkoly. Uč se milovat církve tím, že budeš dělat práce, které nejsou na očích a sotva kdo to ocení poděkováním. Bůh ale vidí tvou věrnost a lásku k ostatním v těch v nejobyčejnějších úkolech.

Smířte se s tím, že ne všichni ocení, co pro ně děláte. Nenechte ochladnout svou lásku, protože ji nikdo neocení. Jen ale ať se každý z nás zamyslí, co všechno pro nás Bůh udělal. A my jsme si toho nevážili a možná mu za to sotva poděkovali. Utěšovat nás může, že to, co děláme pro bratry a sestry, děláme nejenom pro ně, ale pro nebeského Otce, kterému v konečném důsledku sloužíme. Proto „v horlivosti neochabujte, buďte vroucího ducha, služte Pánu“.

V naději se radujte.

Naděje je nezbytná. Možná že ve vašem sboru chybí láska. Možná že sám nemáš v srdci lásku k některým lidem. Mějte naději, protože Bůh neskončil svou práci se svými dětmi. Radost je důležitá a také ji musíme pěstovat.

Radujte se v Pánu vždycky, ... radujte se! (Fp 4,4)

Zajímejme se o to, jak Bůh pracuje v životech našich bratří a sester. Radujme se z jejich nadějí, z jejich radostí. Modleme se s nimi, za jejich nevěřící rodiny, za jejich obtíže v práci a radujme se s nimi, když vidíme, jak Bůh tyto modlitby vyslyší. Radujme se v naději, kterou ve víře máme. Radujme se ze spásy, radujme se z toho, že nás Bůh osvobodil z našich hříchů, radujme se z daru věčného života.

V soužení buďte trpěliví.

Soužení se dříve či později dostaví. Křesťané nemohou utéct před nemocemi a před smrtí. Láska znamená nést navzájem svá břemena. Navštěvujte staré či nemocné v nemocnici, v pečovatelském domě a jinde. A nezapomeňte jim přítom posloužit také duchovně. Vždyť oni mají nejen tělesné, ale i duchovní potřeby. Předčítejte jim z Písma svatého. Jejich tělo je možná mdlé, ale duše na příjmu. Dávejte jim naději a povzbuzení skrze čtení z Bible. Upevňujte je ve skutečnosti, že jsou v Pánu spaseni a že se mohou radovat z věčného života, který je jim zaslíben.

V naději se radujte, v soužení buďte trpěliví ...

V modlitbě buďte vytrvalí.

Naše láska k ostatním se rozhoří právě, když je budeme mít na mysli a bude se za ně modlit k Pánu, který naše upřímné modlitby vyslyší. Modlíme se za své bratry a sestry, protože je to znamení, že je milujeme a že nám na nich záleží. Přímluvné modlitby jsou velká výsada křesťanského života. Je to ale také příkaz. Je možné, že láska chybí ve vaší církvi, protože se za ostatní nemodlíte. A naopak nebude těžké mít lásku k někomu, za koho se soustavně modlíme.

Každou modlitbou a prosbou se v každý čas modlete v Duchu ... za všechny svaté. (Ef 6,18 ČSP)

Aby člověk nezapomněl, doporučuji si založit modlitební notýsek. Sedm stránek na sedm dní. A doporučuji si zapsat na každý den zvlášť jednu dvoustránku, za co a za koho se budete modlit. Po – Út – St – ... Za sborové věci v pondělí, za svou rodinu v úterý, za spřátelené sbory ve středu, za evangelizaci, za bratry a sestry ze sboru, za svého pastora atd. Budete mít seznam modlitebních předmětů na celý týden a týden po týdnu se to bude opakovat. Prožijete úžasné a radostné požehnání z vyslyšených modliteb, které si také do toho notýsku můžete poznamenat. Proto „v modlitbě buďte vytrvalí“.

Usilujte o pohostinnost.

Jako vždy, když poslechneme Boží přikázání, je to požehnané – jak pro vás, tak i pro váš dům. Chci dodat, že musíme být opatrní. Ne každý budete mít možnost projevat pohostinnost. Když je zbytek vaší rodiny nevěřící, je těžké pozvat někoho na návštěvu. Buďte velice moudří v tom, kdy a koho si zvete, ať to není

na úkor vaší rodiny. Když je možné praktikovat pohostinnost, modlete se za příležitosti, kdy a jak to udělat. Pokud to není u vás možné, utěšte se tím, že Bůh vidí vaše srdce a vaši touhu sloužit.

Nezapomínejte ale na to, že musíte být opatrní při rozhodování, koho si zvete do domu, hlavně pokud máte malé děti. Pavel mluví ke křesťanům. Text je psaný v kontextu místní církve. To jsou lidé, kterým máme prokazovat pohostinnost. To neznámá, že nebudeme zvat také nekřesťany. Ale buďte opatrní, abyste neublížili své rodině. Příkaz zní: „Usilujte o pohostinnost.“

Abych to všechno shrnul. Bůh nám přikazuje, CO máme dělat. Máme se milovat navzájem. Dále odůvodňuje, PROČ se máme milovat – neboť láska je z Boha. Říká nám taky velice prakticky, JAK to má v církvi vypadat. Každý sbor je Boží rodina a každý sbor je trochu jiný. Stejně jako každá rodina je trochu jiná, protože má jiné členy. Ale sjednocuje nás, že hlavou církve je Ježíš Kristus.

Je zodpovědnost vás, posluchačů, a hlavně vás, pastorů a starších, abyste zvažili vše, co bylo dnes řečeno, a aplikovali to u vás v církvi. Kdybych svému dítěti přikázal, aby přišlo ke stolu, a ono mě jenom vyslechlo, ale nepřišlo by, neměl bych z toho radost. Nezůstaňme pouhými posluchači, ale budme činiteli.

Při tom všem nezapomeňme na svého nebeského Otce. On nás tolik miloval, že dal svého jednorozeného Syna, aby zaplatil naše dluhy, osvobodil nás od moci hříchu a adoptoval nás do své Boží rodiny. Ať roste láska milovaných k němu a k našim bratrům a sestrám. Čiňme pokání ve všech oblastech, které zanedbáváme anebo v nich hřešíme.

Pokud jsou nějaké problematické vztahy mezi bratry a sestrami, které neodrážejí Boží lásku, tak je začněte řešit. S Boží pomocí je jistě všechno možné. Chtěl bych na závěr zopakovat verš z úvodu svého kázání:

„Milovaní, milujme se navzájem, neboť láska je z Boha.“

Pomodlím se s vámi: Svatý Otče na nebesích, nauč nás vážit si tvé lásky a uč nás milovat se navzájem, jak nás miloval Ježíš Kristus. Bratrská láska ať vytrvá. Ať se tvá láska rozhojňuje v nás a skrze nás v našich rodinách a církvích. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Z CHLAPCE MUŽEM – ZNAKY MUŽSTVÍ (2. ČÁST)

Al Mohler

Kdy se z chlapce stane muž? Nejedná se pouze o hypotetickou otázku, protože neuvěřitelně vysoký počet chlapců a mladých mužů se snaží na tuto otázku odpovědět, ale mnozí z nich nemají otce oddané tomu, aby je vedli, nebo jiné mužské vzory, které by jim poskytly inspiraci a vedení. Naše společnost je navíc v těchto otázkách tak zmatená, že chlapci mají v této záležitosti pochopitelně chaos. Je tragickou skutečností, že ani církve se téměř nikdy touto otázkou nezabývají, a tak zasévají semena většího a ještě trestuhodnějšího zmatku.

V první části tohoto seriálu jsem představil šest životně důležitých znaků mužství, podle nichž lze určit, že se chlapec proměnil v muže. Nyní se budeme zabývat dalšími sedmi znaky, aby byl náš obraz úplný:

7. Etická zralost dostatečná k odpovědnému rozhodování

Být mužem znamená činit rozhodnutí. Jedním z nejdůležitějších úkolů v rámci vedení je rozhodování. Nerozhodnost příliš velkého množství současných mužů je důkazem zakrnělého mužství. Je samozřejmé, že muž nedělá rozhodnutí ve spěchu, aniž by přemýšlel a zvážil různé faktory a aniž by se ohlížel na druhé. Muž se při činění rozhodnutí dává všanc, a rovněž při jeho naplňování. To vyžaduje růst morální zodpovědnosti do schopnosti činit zralá etická rozhodnutí, která přinášejí slávu Bohu, jsou věrná Božímu slovu a jsou otevřená morálnímu přezkoumání. Rodiče často své syny na tuto roli nepřipraví, protože rozhodují za ně a protože chlapce neučí, jak myslet zodpovědně, zvažovat důkazy, jasně uvažovat a jaké hodnoty podle biblického standardu upřednostňovat. Skutečný muž ví, jak učinit rozhodnutí a žít s jeho důsledky, i když to znamená, že bude muset později uznat, že se učil děláním špatných rozhodnutí a jejich nápravou.

8. Vypěstlost světonázoru dostatečná k pochopení toho, co je opravdu důležité

Postmoderní věk se vyznačuje převrácenými hodnotami a složitost moderního mužství je komplikovanější tím, že mnoho mužů postrádá schopnost konzistentního smýšlení o světě. Pro křesťana je to dvojnásob tragické, protože křesťanské učenictví se musí prokazovat rozvíjením křesťanského smýšlení. Křesťanský muž musí pochopit, jak interpretovat a hodnotit problémy napříč spektrem politiky, ekonomiky, morálky, zábavy, vzdělávání a zdánlivě nekonečného seznamu dalších oborů. Absence konzistentního biblického náhledu na svět je hlavním znakem duchovní nezralosti. Chlapec musí být vyučován, jak

převést křesťanskou pravdu do ryzího křesťanského smýšlení. Musí se naučit, jak bránit biblickou pravdu před svými vrstevníky a ve veřejném shromáždění, a musí si osvojit schopnost rozšířit křesťanské myšlení založené na biblických principech na každou oblast života.

9. Zralost ve vztazích dostatečná k pochopení a respektování ostatních

Psychologové nyní mluví o „emoční inteligenci“ nebo o EQ jako o hlavním faktoru osobního vývoje. I když svět věnuje velkou pozornost spíše IQ, EQ je stejně důležité. Jednotlivci, kteří nemají schopnost jednat s ostatními, jsou předurčení k selhání v těch nejdůležitějších životních výzvách a k neschopnosti naplnit své nejdůležitější povinnosti a role. Mnoho chlapců se od přirozenosti obrací do sebe sama. Zatímco dívky se učí, jak číst emocionální signály a jak se napojit v komunikaci, mnoho chlapců tuto schopnost nemá a podle všeho si absenci těchto dovedností ani neuvědomují. Má-li muž prokazovat emoční sílu, stálost a vytrvalost, musí být schopen komunikovat se svou manželkou, svými dětmi, vrstevníky, svými kolegy a řadou dalších tak, aby jim prokazoval respekt, porozumění a přiměřenou empatii. To se nenaučí hraním videoher a uzavřením se do svého světa, které zažívá mnoho adolescentů. Rodiče, zejména otcové, musejí vytáhnout své syny z uzavřenosti do sebe a ukázat jim, co to znamená komunikovat s ostatními jako muž a jako křesťan.

10. Sociální zralost dostatečná k tomu, aby byl muž prospěšný pro společnost

I když se zodpovědnost muže nezbytně a nevyhnutelně zaměřuje na oblast jeho rodiny, je také povolán mimo domov, na pracoviště i mimo něj jako svědek a jako ten, kdo má přispět ke společnému dobru. Bůh stvořil lidské bytosti jako společenské tvory, a přestože je naše konečné občanství v nebi, musíme žít i své občanství na zemi. Chlapec se musí naučit naplňovat politickou odpovědnost občana a morální odpovědnost člena lidského společenství. Křesťanský muž má zodpovědnost vůči společnosti, v níž žije, a chlapci musí být vedeni k tomu, aby sami sebe viděli jako reformátory společnosti v tom smyslu, ve kterém náš Pán označil církev za sůl i světlo. Podobně se musí křesťanský muž naučit, jak se chovat k nevěřícím, a to jako svědek i jako spoluobčan pozemského království.

11. Verbální zralost dostatečná ke komunikaci a vyjadřování se jako muž

Toto je pozoruhodný fenomén naší doby – mnoho dospívajících chlapců a mladých lidí komunikuje pouze prostřednictvím řady hrdelních zvuků, vrčení a nerozvinutého jazyka, který lze jen stěží označit za slovní vyjadřování. Muž musí být schopen mluvit, musí mu být dobře rozumět a musí komunikovat způsobem,

který bude ctít Boha a zprostředkuje Boží pravdu ostatním. Rodiče musí pracovat s chlapci a požadovat, aby hovořili, vyjadřovali se a učili se účtě k jazyku. Tento respekt se musí rozšířit na schopnost vyjádřit slova tak, aby vyjádření bylo jasné a komunikace úspěšná. Této dovednosti se musejí naučit u jídelního stolu, při rodinné konverzaci a v rozhovoru mezi čtyřma očima, zejména mezi otcem a synem. Nad rámec dialogu se chlapec musí naučit mluvit před větší skupinou, překonat přirozené obavy a strach, který pramení z pohledu na dav, otevřít ústa a vyprodukovat slova. Ačkoli se všichni muži nestanou veřejnými řečníky, každý muž by měl mít schopnost vyjádřit své stanovisko, zformovat svou řeč a obhájit pravdu, když je napadána a když je třeba víru a přesvědčení zformulovat do argumentů.

12. Zralý charakter postačující k prokázání odvahy

Literatura o mužských hrdinech je plná příběhů odvahy, kuráže a smělých činů. Aspoň tak to bývalo. Nyní, kdy se různé kulturní a ideologické skupiny a média snaží mužství minimalizovat a odsunout na okraj, se musíme znovu zavázat k odvaze, která se promítá do skutečných výzev, jimž křesťanský muž v životě čelí. Někdy se tato odvaha projeví, když muž riskuje svůj vlastní život při obraně ostatních, zejména své manželky a dětí, ale také každého, kdo potřebuje pomoc. Častěji se tato odvaha projevuje tím, že zaujme správný postoj v nepřátelském prostředí či odmítne podlehnout pokušení mlčet. Jindy se projeví tím, že muž jedná jako vzor a jde příkladem ostatním, kteří tím budou povzbuzeni a také zaujmou správné stanovisko. V těchto dnech vyžaduje biblické mužství velkou odvahu. Převládající ideologie a světonázory tohoto věku jsou svojí podstatou nepřátelské vůči křesťanské pravdě a snaží se narušit křesťanskou věrnost. Je opravdu odvážné, když se chlapec rozhodne pro sexuální čistotu a muž pro bezvýhradnou oddanost své manželce. Chce to velikou odvahu říci ne tomu, co tato kultura pokládá za oprávněná potěšení a tělesné radosti. Je třeba odvahy, aby muž sloužil jako zbožný manžel a otec, vychovával děti v příkázáních Pána. Je třeba odvahy k tomu, aby si muž uchoval osobní integritu ve světě, který znevažuje pravdu, snižuje Boží slovo a zaslibuje sebenaplnění a štěstí pouze prosazováním ničím neomezované osobní nezávislosti. Právě sebevědomí muže plyne ze zdroje odvahy a odvaha je důkazem charakteru. V konečném důsledku se charakter muže projevuje v mlýnu každodenních výzev. Většinou mužů přinese život také chvíle, které budou vyžadovat mimořádnou odvahu, má-li zůstat věrný a upřímný. Rodiče by měli věnovat velkou pozornost charakteru svých synů, protože pokud je charakter pokřiven, na ničem jiném už nebude záležet.

13. Biblická zralost dostatečná k vedení v církvi

Bližší pohled na mnoho církví odhalí, že ústředním problémem je nedostatek biblické zralosti mužů ve shromáždění a nedostatečná znalost Bible, což znamená, že muži jsou špatně vybaveni a zcela nepřipraveni k vykonávání duchovního vedení. Chlapci musí být vedeni ke známosti, úctě, cenění a porozumění Bibli. Musí vědět, jak zacházet s biblickým textem a cítit se dobře při studiu Božího slova. Musí se učit, jak číst pečlivě, „správně rozdělovat slovo pravdy“, a musí se naučit, jak aplikovat věčné pravdy Božího slova na výzvy moderního mužství. Kromě toho musí být připraveni zaujmout své místo jako vedoucí v místním sboru. I když Bůh ustanovil pro svou církev konkrétní muže do úřadů – muže, kteří jsou zvláště nadaní a veřejně povolání –, každý muž by měl v životě shromáždění plnit určitou vůdčí zodpovědnost. Pro některé muže to může znamenat menší veřejnou roli vedení, než je tomu u jiných. V každém případě by měl být muž schopen někoho učit a vést nějakou službu, převádět své osobní učenictví do plnění zbožného povolání. V každém sboru je vůdčí role pro každého muže, ať už je veřejná nebo soukromá, velká nebo malá, oficiální nebo neoficiální. Muž by měl vědět, jak se modlit před ostatními, prezentovat evangelium a postavit se na místo, kde je potřeba vedení zřejmá.

Kdy se z chlapce stane muž? Jsem rád, že mi byla tato otázka položena. Tato série je pokusem poskytnout odpověď věrnou Písmu a použitelnou pro výzvy skutečného života, kterým dnešní muži čelí. A co víc, bylo pro mě dobré si tuto otázku promyslet a vyjádřit tyto charakteristické znaky, protože se sám snažím ukázat svému synovi, jak vyrůstat do biblického mužství. Jsem si naprosto jistý, že je ještě třeba promyslet mnoho věcí a mnohem více k tomu říct, ale i to nám všem může pomoci vidět výzvy, které před námi stojí.

Tátové, v procesu růstu chlapce do muže máte naprosto zásadní úlohu. Nikdo jiný nemůže naplnit vaši zodpovědnost a nikdo jiný nedostane takovou příležitost ovlivnit vašeho syna. Své syny učíme významu mužství slovem a příkladem. Kéž nás Bůh učiní věrnými při vedení svých chlapců, aby se z nich stali skuteční křesťanští muži.

www.albertmohler.com

Přeložila Julie Petrecká.

MLADÝ KŘEŠŤANE: NABÍDNI PÁNU SPOUSTU DOVEDNOSTÍ, SE KTERÝMI MŮŽE PRACOVAT

Tim Challies

Být náctiletí nebo mít něco přes dvacet, to jsou léta, která lze velmi dobře využít anebo také úplně promrhat. Během těchto let se dá postavit pevný základ pro dobře prožitý život nebo naopak nestabilní základ tragicky promarněného života. V tomto kratičkém článku bych rád promluvil právě k náctiletým a mladým a nabídl jim několik rad, jak toto životní období využít co nejlépe.

Máte před sebou ještě notný kus života a jednou z vašich odpovědností, která spadá do tohoto období, je položit základy pro zbývající léta. Za tímto účelem bych byl rád, kdybyste se zamysleli nad následujícím principem: Nabídní Pánu spoustu dovedností, se kterými může pracovat. Jak budeš postupně dorůstat do dospělosti, bude si Bůh používat talent, který jsi rozvíjel, zkušenosti, které jsi nabyt, výzvy, které jsi přijal, dovednosti, kterým ses naučil, zájmy, kterým ses nadšením věnoval, a příležitosti, kterých jsi využil. To dělá Bůh, takto pracuje a v tom nachází zalíbení. Přesto ale nejsou všechny talenty, zkušenosti, výzvy, dovednosti, zájmy a příležitosti na stejné úrovni. Některé z nich by zkrátka měly získat naprostou převahu nad jinými.

Je dost nepravděpodobné, že by měl Pán nějaký užitek z tvých herních dovedností, které sis osvojil během tisíců hodin strávených na počítači, herní konzole nebo na mobilním telefonu. Na samotném hraní nemusí být nic špatného, ale není to zkrátka ten nejlepší druh aktivity, který by mohl nějak přispět k budoucímu úspěchu. Užívej si to, jestli tě to tak zajímá, ale užívej si to s mírou a s daleko větším důrazem na dovednosti, které jsou důležitější.

Je dost nepravděpodobné, že by měl Pán nějaký užitek ze znalostí, kterých jsi nabyt, anebo ze zábavy, které ses oddával, když jsi sledoval filmy na Netflixu nebo zábavné show na YouTube. Obojí může být dobrý způsob odreagování, ale ani jedno z nich ti neproklestí cestu k úspěchu ve tvém budoucím životě nebo službě. Totéž platí i o tom, když někdo s nutkavou posedlostí brouzdá po sociálních médiích anebo je třeba i jejich správcem.

Je nepravděpodobné, že by měl Pán užitek z čehokoli, co si myslíš, že jsi získal ze stovek či tisíců návštěv pornografických internetových stránek anebo z nesčíslných hodin strávených četbou erotiky. Naopak se v tobě strádají poznatky a touhy, ze kterých budeš později muset činit pokání a usmrcovat je v zájmu zachování duchovního zdraví a fungujících vztahů.

Je velmi nepravděpodobné, že by sis jednou při rekapitulaci svého života vzpomněl na tyto činnosti a litoval bys, že jsi jim tenkrát nevěnoval více času anebo že ses jim neoddával s větším zaujetím. Je velmi nepravděpodobné, že bys jednou došel k závěru, že si Bůh těchto aktivit úžasným způsobem použil k tomu, aby z tebe utvářel člověka, který žije pro Boží slávu a je velmi prospěšný druhým lidem. Určitě by tě to nenapadlo, když to srovnáš s některými jinými věcmi, ke kterým bys býval mohl využít svůj čas. Takže čemu ses místo toho mohl věnovat?

Pán může velmi dobře použít znalosti, které získáš, a zbožnost, kterou vyzoruješ, když budeš trávit čas se staršími věřícími. Mladí křesťané by měli neodbytně hledat způsoby, jak proniknout do životů, domovů a modliteb zkušenějších svatých, aby mohli vidět, jak se žije křesťanský život, aby mohli klást upřímné otázky a aby se mohli učit skrze pozorování. Bůh se velmi mocně staví za tento způsob vedení.

Pán může velmi dobře použít toho, že se věnuješ místní církvi: že jsi co nejvíce a co nejdéle zapojen do života konkrétního společenství a že jsi odhodlán být tam přítomen tak často, jak to jen jde. Přicházej tam, aby ses těšil ze společného uctívání s dalšími věřícími a aby ses učil při společném studiu a vyučování. Nechoď tam ovšem jen jako pouhý konzument. Docházej tam s tím, že budeš vyhledávat příležitosti, jak sloužit a jak pomáhat v růstu svým křesťanským přátelům i učitelům.

Je nanejvýš pravděpodobné, že si Pán použije tvou oddanost duchovním disciplínám, jako jsou čtení Písma, modlitba a uctívání spolu s Božím lidem. Často je dost těžké vidět okamžitý užitek tohoto počínání, ale postupem času se skrze věrnost a neustálé opakování projeví, že ti dávají cosi, co formuje a usměrňuje celý tvůj život.

Je pravděpodobné, že Pán velmi dobře použije vzdělání, kterého dosáhneš svou pílí při studiu, při psaní různých prací a u zkoušek. Velice rád si použije zaměstnání, které vykonáváš, jak se postupně propracováváš od minimálních příjmů ke kariérnímu postupu. Pravděpodobně si použije dobré knihy, které čteš, a dovednosti z reálného světa, které si pilně osvojuješ. Rád si použije i čas, který věnuješ službě dětem nebo seniorům či lidem s různými specifickými potřebami. Pán si může velmi dobře použít i těch pár prvních nejistých pokusů o evangelizaci nebo názor na neustále se vyvíjející svět, který sis udělal během misijního výjezdu. Velmi pravděpodobně si použije i druhého či třetího jazyka, který se naučíš.

A teď v čem je háček: Pokud nebudete rozvážní a opatrní, brzy zjistíte, že to, co by Bůh mohl použít opravdu jen stěží, velice snadno a rychle zaujímá místo toho, co si Bůh s daleko větší pravděpodobností opravdu použije. Vše, co je snadné a lákavé, co vám skýtá zábavu, co nevyžaduje žádné zvláštní úsilí, díky čemu se s přehledem držíte ve své bezpečné zóně a co je spouštěčem všech vašich mozkových center požitku – to všechno vás bude odvádět od věcí, které mají v konečném důsledku daleko větší váhu. Neznamená to, že by nebyl v životě křesťana prostor pro hraní, potěšení nebo zábavu, ale život křesťana prostě nemá a nikdy neměl být jen samé hraní, potěšení a zábava. Musíme vykonat až příliš mnoho pro splnění tak závažného misijního úkolu a máme na to dost málo času.

K tomu, aby se namísto vratkých vybudovaly pevné základy, bude zapotřebí opravdová touha a ochota tuto touhu záměrně měnit ve skutečnost. Bude to chtít uvážlivost a plánování a úsilí a sebezapření. Ale bude to stát za to, protože to přinese hojnost činění dobra druhým a přinese to slávu Bohu.

www.challies.com

Přeložila Kateřina Gjergji-Holzerová.

Matthew Henry vypráví příběh velkého státníka v době královny Alžběty, který na konci svého života odešel z veřejného působení a věnoval se vážným úvahám. Jeho bývalí veselí společníci ho přišli navštívit a řekli mu, že začíná být melancholický: „Ne,“ odpověděl, „myslím to vážně; všechno kolem mě je dopravy vážné. Bůh nás pozorně sleduje – Kristus se za nás doopravdy přimlouvá – Duch s námi skutečně pracuje – Boží pravdy jsou závažné – naši duchovní nepřátelé se nás doopravdy snaží zničit – ubozí ztracení hříšníci skutečně končí v pekle! Proč bychom to tedy vy a já neměli brát skutečně vážně?

Ach! Mladí muži, naučte se být uvážliví. Naučte se přemýšlet o tom, co děláte a kam směřujete. Udělejte si čas na rozjímání. Komunikujte svým vlastním srdcem – a ztište se. Ať nepřijdete o věčnost kvůli nedostatku přemýšlení a uvážlivosti.

John Charles Ryle

PROMĚŇUJÍCÍ MILOST V MANŽELSTVÍ (MANŽEL)

Jim Newheiser

David Harvey vyprávěl před mnoha lety příběh o farmáři, který se se svou rodinou vydal do velkého města. Navštívili také obchodní centrum, a zatímco on se synem čekal na lavičce, až jeho žena nakoupí, všiml si zvláštní plechové skříně. Dveře té skříně se otevřely a dovnitř vstoupila starší žena. Dveře se zavřely, žena zmizela a po dvou minutách, kdy se dveře opět otevřely, z nich vyšla krásná mladice. Farmář se v úžasu obrátí na syna: „Rychle přiveď svou matku!“

Když poskytují poradenství manželskému páru, typický scénář je, že manželka a manžel sedí naproti mně a říkají: „Naše manželství by bylo v pořádku, jenom kdyby se změnil/a.“ A potom odříkají seznam toho, v čem všem se jejich protějšky potřebují změnit, jak musí být trpělivější, jak musí doma víc pomáhat, jak potřebují projevat více citu atd. Bible skutečně učí, jak můžeš změnit svého manžela/manželku. Ne tím, že ho/ji budeš peskovat nebo neustále hubovat, ale skrze proměňující milost evangelia. Bible nám dává pokyny, jak se můžeme stát nástrojem k proměně svého manžela/manželky, a to konkrétně v Efezským 5 a v 1. Petrově 3. Studiem těchto textů budeme trávit hodně času. Bůh stvořil manželství, aby bylo požehnáním, aby mělo vliv na tvé posvěcování. To není vždy jednoduché. Bůh si tě může použít také k posvěcování tvého manžela/manželky. Mnohá manželství jsou ale založená na zákoně – dostaneš ode mě jen to, co ty dáváš mně. Klíčem k úspěšnému manželství je však milost. Klíčem k úspěšnému manželství není žádná vnější změna nebo seznam praktických věcí, kterými můžete svou ženu obšťastnit, ale je to porozumění evangeliu.

„My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás“ (1J 4,19). Právě Kristova láska naplní tu vaši nádrž lásky, abyste mohli dávat ostatním, obzvláště svému manželovi/manželce. Místo toho, abyste čekali, že oni naplní vaši nádrž.

A co se týče listu Efezským 5. kapitoly, rád bych podotkl, že 5. kapitola následuje až po první, druhé, třetí a čtvrté kapitole. Je to naprosto zásadní, protože Pavel říká: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“ Pokud jste dávali pozor obzvláště v těch prvních třech kapitolách listu Efezským, dozvěděli jste se, jak vypadá skutečná láska. Manželova láska má odrazet Kristovu lásku. Pokud manžel nemiluje svoji ženu správně, není to tím, že by řádně neplnil seznam určitých úkolů, jako třeba jednou za týden koupit kytku a jednou za dva týdny ji vzít na rande, a že pokud by tyto věci dělal, nějakým způsobem by to jejich manželství vylepšilo. Spíše je třeba, aby došlo k vnitřní

změně. Pokud si je manžel vědom Kristovy lásky, pak je schopen své ženě tuto lásku projevovat. A pokud muž selhává v milování své manželky, není to špatnou technikou lásky, ale tím, že je jeho život odpojen od evangelia.

To znamená, že na jednu stranu sice víte, že jste spaseni milostí skrze víru v Krista, uvědomujete si, že vám Bůh prokázal veliké milosrdenství, ale na druhou stranu se chováte jako ten nemilosrdný služebník, který obdržel obrovskou milost, ale s druhým člověkem jednal podle zákona, a ne milosrdně. A poté přichází soud, ne milost. Pokud tedy ve své manželské roli selháváte a máte v manželství problémy, pak musíte začít tím, že si vzpomenete, co Kristus udělal a dělá pro vás, a to promění váš život. Nyní se tedy budeme zabývat aplikací těchto pravd do života manželů.

Opravdu jsem se snažil, abyste si to všechno dokázali zapamatovat. Připravil jsem pro vás mnemotechnickou pomůcku. Manželé, dávejte svým ženám TULIPány. Někteří víte, že tato zkratka má i jiný význam (zkratka pro pět bodů kalvinismu, pozn. překl.), ale pro naši potřebu to bude znamenat toto:

T = Totálně se jí odevzdej

U = Úplně se pro ni oběťuj

L = Lásku soustřeď jen na ni

I = Neodolatelně (angl. irresistibly) ji přitahuj láskou, která očišťuje

P = Potřeby své ženy naplňuj vytrvale

Těchto několik bodů by vám mělo pomoci najít odpověď na otázku, zda své ženě dáváte tulipány, či ne.

T = Totálně se jí odevzdej

„Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,25). Pán chce, abyste se zcela odevzdali milování své ženy, to znamená lásce, která odráží lásku Kristovu. Láska není tím, co slovo „láska“ znamená ve světě. Když jdu do posilovny a hrají tam populární písničky, velmi často slyším slovo láska, ale to, co oni nazývají láskou, není láska. Říkají něco jako: „Miluji tě, chci tě dneska v noci, ale už se možná nikdy neuvidíme.“ To není láska.

Ve 2. Samuelově 13. kapitole, v tragickém příběhu o Amnónovi a Támar, Amnón říká: „Miluji Támaru, sestru svého bratra Abšalóma.“ Mluví o lásce, ale ve skutečnosti jde o chtíč, o vášeň. A poté, co dojde k znásilnění, je o Amnónovi řečeno: „Nenávist, kterou k ní pociťoval, byla větší než láska, kterou ji miloval.“ Přesně tak nakládá s láskou svět. Žádost nazývají láskou. „Chci tvoje tělo. Cítím se s tebou dobře. Něco mi přinášíš.“ Ale když zeslábně žádost, z lásky nic nezbyde.

My však máme milovat své ženy, jako Kristus miluje církev. A jeho láska je milostivá. Nás Kristus miloval, když jsme toho nebyli hodni. „Bůh však prokazuje

svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, když jsme ještě byli hříšní“ (Ř 5,8). My jsme ještě byli jeho nepřáteli a on nás se sebou usmířil smrtí svého Syna.

Tak tedy milovat manželku, jako Kristus miloval vás, církev, znamená, že jste oddáni jejímu dobru bez ohledu na to, jestli si myslíte, že si to zaslouží, nebo ne. Když jste si vybírali manželku, zvolili jste si to nejlepší, co se nabízelo, že? Nikdo vás nevyzval, abyste si našli tu nejtvrdší a nejkrutější ženu. To jenom Ozeáš si musel vzít Gomeru. Nikdo vám neřekl, vezmi si někoho odpudivého, pak se budeš více podobat Kristu. Když jste si vybrali manželku, byla to ta nejlepší možná volba, která se nabízela. Hledali jste rozumnou osobu, ideálně co nejzbožnější. A když jste si vybrali svou lásku, musíte svou volbu milovat, protože jste se k tomu zavázali před Bohem. Teď už nemáte výběr. Nemůžete teď říct: „Budu s tebou jednat tak, jak ty budeš jednat se mnou.“

Je třeba si uvědomit, a to říkám pro vás svobodné, že až se oženíte, zjistíte, že jste si vzali hříšníka. Nehledě na to, jak krásné to bylo, než jste se vzali, dokud nebudete nějakou chvíli spolu a nebudete žít bok po boku, nepoznáte, jak moc hříšná je osoba, kterou jste si vzali, ani jak hříšní jste vy sami. Aby bylo manželství úspěšné, potřebujete milost. Svou volbu jste provedli na základě domněnky, že si právě tuto ženu zasloužíte, ale vytrvat musíte na základě smluvní lásky, která odráží lásku Kristovu k vám. Nebuďte tedy překvapení, když vaše žena hřeší, když nenaplňuje všechny vaše potřeby.

Jak Ježíš mění vás? Římanům 2,4 říká, že „dobrotivost Boží tě chce přivést k pokání“. Bůh nás přivedl k pokání milostí, ukázal nám svou laskavost, kterou si nezasloužíme. Povoláním manžela tedy je uvést svou manželku v úžas milostí, jednat s ní lépe, než si zaslouží, protože přesně tak Bůh jedná s vámi. Pavel v listu Filipským 3 říká, že v Kristu nemáme vlastní spravedlnost, ale spravedlnost, která je z Boha, založenou na víře. Evangelium říká, že Bůh se na vás dívá jako na oblečené do Kristovy spravedlnosti. Bůh se na vás dívá, jako kdybyste dokonale dodržovali jeho zákon, protože ho Kristus dodržel za vás. Bůh vám proto prokazuje náklonnost a žehná vám ne na základě zákona, ale na základě toho, co pro vás vydobyl Kristus. A tak vaše povolání milovat svou manželku tak, jako Kristus miluje vás, znamená, že se k ní máte chovat, jako kdyby byla dokonalá, i když moc dobře víte, že není. Vždyť právě tak Kristus jedná s vámi. Jednejte s ní tak, jak Bůh chce, abyste s ní jednali.

Bůh chce, abys byl iniciátorem v lásce. Spousta mužů se stáhne, obzvláště v konfliktech čekají, že se manželka přijde usmířit jako první. V 1. Janově 4,19 se píše: „My milujeme, protože Bůh napřed miloval nás.“ Ježíš inicioval lásku a my

jsme pouze reagovali. Právě proto bychom my, manželé, měli dělat první krok v usmiřování, v projevování citů, ve vztahu, v konverzaci. Tato láska má být láskou ze srdce. Zítřka ráno budu kázat z listu Židům 12. Tam se mluví o tom, že Ježíš podstoupil kříž pro radost, která byla před ním. Když šel Ježíš na kříž, ačkoliv to pro něho bylo strašlivě bolestivé, hleděl na radost před sebou. A co bylo tou radostí před ním? Jeho láska k nám. Stála mu za to, aby šel na kříž, aby poslechl svého Otce a aby z nás udělal svou nevěstu. Nejde tedy o to, abyste začali dělat nějaké skutky, ale abyste ji milovali ze srdce a abyste se radovali i z toho dobrého, co pro ni můžete udělat, tak jako to pro vás dělá Kristus. Máte tedy milovat způsobem, který se velmi liší od způsobu, jakým miluje tento svět.

U = Úplně se pro ni obětuj

Máte být zcela oddáni tomu, že jí budete projevovat lásku. Máte bezpodmínečně obětovat své vlastní potřeby, abyste naplnili ty její. Opět 25. verš: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval.“ Ježíšova láska byla drahá. Projevila se na kříži. Nám mužům byl dán neuvěřitelný standard, že? Ale jsme povoláni k jeho naplňování. Pojďme do Efezským 5,2: „A žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá.“

Text, který miluji a který říká, že se k sobě máme chovat laskavě, je v listu Filipským 2,3–8: „V ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu.“ To zní jako hezký návod k morálnímu životu, ale až do té chvíle, kdy se tam říká, že máme pokládat jeden druhého za přednějšího než sami sebe. Jak to máme dělat? Čtěme dál:

Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži.

Pavel tedy říká: „Když jste se oženili, slíbili jste tím, že se za ni obětujete. Tady nejde o nějaký nepravděpodobný scénář, že ona bude přivázaná ke kolejím a vy se jí budete snažit na poslední chvíli odvázat, aby ji nepřejel vlak. To se asi nikdy nestane. Nebo že se k vám vloupá zloděj a vy se postavíte mezi ni a jeho zbraň. Bude dobře, když to uděláte, ale ten skutečný scénář je jiný. Vy vstáváte každé ráno v pět hodin a jdete do práce. Ve tři hodiny ráno se probudí vaše dítě a pláče a vy jste v pokušení říct: „Postaráš se o něj, prosím?“ Místo toho obětujete svůj spánek, vstanete, vezmete dítě a dáte ho své ženě do náručí.

Nebo to znamená, že ona by si přála, abyste dali do pořádku věci kolem domu, jenže vy tak rád hrajete o sobotách golf. A tak se vzdáte své sobotní hry a začnete pracovat na seznamu, který sepsala. Nebo se prostě zúčastníte manželské konference. Víím, že svou účastí zde se někteří z vás vlastně obětují, to si uvědomuji. Nebo čekáte další rok, než si budete moci koupit nový mobil, protože ona potřebuje pořídit dětem nové oblečení, když už z toho starého vyrostly. Vzdáváte se svých práv. Ježíš se vzdal svých práv, aby sloužil nám.

Jedním z největších problémů, se kterým se při biblickém poradenství setkáváme, je velké množství mužů, kteří jsou experti na výklad 22. verše, ale nikdy se nedostali k verši 25. A tak když začne manžel při sezení biblického poradenství citovat mně a své ženě: „Ženy, podřizujte se svým mužům,“ víím, že mám problém. Takoví muži totiž někde záhadně získali představu, že je Bůh ustanovil králem a teď mají autoritu, což pro ně znamená, že: peníze budeme utrácet tak, jak chci já, budeme dělat to, co chci já, budeme sledovat v televizi, co já chci sledovat, a všichni v domě se budou starat o moje potřeby, protože já jsem tady král.

To je odporné, hnusné překroucení vůdcovské role, která byla muži svěřena. Jestli chcete vědět, jak má vypadat vůdcovství, podívejte se do Janova evangelia 13. kapitoly, kde Ježíš umývá nohy svým učedníkům.

Ježíš vstal od stolu a vědom si toho, že mu Otec dal všecko do rukou a že od Boha vyšel a k Bohu odchází, odložil svrchní šat, vzal lněné plátno a přepásal se; pak nalil vodu do umyvadla a začal učedníkům umývat nohy a utírat je plátnem, jímž byl přepásán. (J 13,3–5)

Ten příběh všichni znáte. Úchvatné na něm je, že nám Jan odhaluje, o čem Ježíš přemýšlel, než začal mýt učedníkům nohy. A o čem přemýšlel? O tom, jak je veliký, že je Boží Syn, který přišel od Otce a zase se k němu vrátí a posadí se po Boží pravici. A tak navzdory autoritě, kterou má, a své velikosti, které si je vědom, neřekne: „Hej, ty, umyj mi nohy. Já jsem tady ten důležitý.“ Ne, dělá přesný opak. Používá svou autoritu ke službě. Přesně takový obraz by měl mít každý muž na mysli.

Budu konkrétní: Je za vámi dlouhý den v práci, domů se vracíte později, než jste doufal, a myslíte na to, jak se doma natáhnete. Byl byste rád, kdyby vás nechali všichni v klidu, abyste se mohl podívat na nějaký sportovní přenos, zahrát si videohru, prostě byste si přál chvíli klidu a ticha. Ale pak si vzpomenete na Ježíše, jak umýval svým učedníkům nohy nedlouho předtím, než šel na kříž, a zepetáte se sám sebe: „Jak bych dneska mohl posloužit své rodině?“ Pomodlíte se: „Pane, dovol mi, abych mohl přispět k tomu, aby byl dnešní večer pro mou ženu

hezký a příjemný, taky měla celý den hodně práce s domácností a dětmi. Pomoz mi, aby to byl hezký večer i pro děti. Pomoz mi, abych byl jako Ježíš, abych obětoval svá práva a své touhy.“ To je obrázek, který bychom měli mít na mysli.

Ježíš také nepřišel, aby si nechal sloužit, ale přišel, aby sloužil a dal svůj život jako výkupné za mnohé. Myslím tím tedy, že budete dělat víc než jen svůj díl. Někteří muži jsou výborní v matematice a v tom, co je spravedlivé a co už ne, co je fér a co ne. „Já dělám tohle a ona tohle. Já už teď dělám 60 %, tak mi neříkej, že bych měl dělat víc, to ona by měla dělat víc, ona by měla pomáhat mně, ne já jí.“ Možná že nejsou v té matematice tak dobří, jak si myslí, protože asi vůbec netuší, kolik toho ona ve skutečnosti dělá. Pokud máte milovat podle Kristova vzoru, pak Ježíš vás nemiloval proto, že to bylo fér. Nejste rádi? On vzal na sebe vaši vinu, vaše břemeno a nesl je ochotně za vás.

Když jsem vyrůstal, měl na mě největší vliv můj dědeček. Pracoval ve Washingtonu a domů jezdil na předměstí Washingtonu, což znamenalo spoustu času v obrovských dopravních zácpách. Byl to unavený muž a myslím, že mu bylo stejně, jako je teď mně. Byl to tedy starý muž. Občas jsem u nich býval a pamatuji si, že když jsme dojedli večeri, děda se zvedl od stolu a šel umýt nádobí. Říkal jsem si, že je to nespravedlivé. Babička už neměla žádné děti, o které by se musela starat, dneska jenom hrála bridge, to není fér. Ale on ji tolik miloval! Nepropočítával si v hlavě cestou domů, co by dneska asi tak bylo fér! Chtěl jí prokázat lásku a já si pamatuji, jak moc ho obdivovala. To je způsob, jak získáte srdce své ženy. Mám na mysli přesně takový způsob milování.

My milujeme, protože on první miloval nás. A pokud chcete, aby se vám vaše žena podřízovala, milujte ji stejně obětavým způsobem jako Kristus, do takové míry, až bude mít pocit, že si nezaslouží, aby s ní někdo takto jednal, nebo si možná pomyslí: „To, jak on mě miluje, mi připomíná, jak moc mě miluje Kristus.“ Milujte ji tak, že bezpodmínečně obětujete své zájmy, abyste naplnili její potřeby.

L = Lásku soustřed' pouze na ni

Vraťme se k Efezským 5,25: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církve a sám se za ni obětoval.“

Za koho se Ježíš obětoval? Za církev. Ježíš má zvláštní lásku ke své nevěstě, k církvi. Zemřel za nás, dává nám mnoho výsad a výhod. Stejným způsobem musí být muž věrný své manželce. Jeho výhradní věrnost se týká samozřejmě jak jeho těla, tak jeho očí, které jsou součástí těla. Na co se manžel dívá? Pornografie, ostatní ženy? Jsem přesvědčen, že si muži neuvědomují, jak ničující je pro ženu, když jde se svým mužem na nákup a musí přihlížet tomu, jak on oči-

ma sjíždí tu ne příliš oblečenou slečnu, co kolem nich právě prošla. Nebo hůř, když prochází kolem manžela sedícího v obývacím pokoji a on rychle zaklapne notebook a ona si uvědomí, že zase sledoval pornografii. To je pohrdání její osobou. Je to porušení sexuálního vztahu v manželství. Ženu to vede k pocitům ponížení a nejistoty. Tělo bojuje. A to, že jste ženatý, vám to neulehčuje. Ale tohle je duchovní bitva a Bůh vám může pomoci.

Co se týče projevování citů – existují muži, kteří rádi flirtují. A to dokonce i ve sborech. Jsou muži, kteří se rádi objímají, až moc pevně. Jsou muži, kteří navazují oční kontakt, jsou vtipní a chytrí a svým pohledem ulpívají na jiných ženách. Jeho žena sedí poblíž a říká si: „Přála bych si, aby se takhle díval na mě.“ Je jí všechno jasné. To není nevinná záležitost, ji to velmi zraňuje.

Další způsob, jak byste měli omezovat svou lásku jen na ni – nemusí to být jen jiné ženy, které uvedou vaši ženu do pokušení, aby žárlila, může to být vaše láska ke sportu, vaše posedlost videohrami, vaše kariéra, nebo dokonce vaše služba ve sboru. Tolik žen má pocit, že jsou zanedbávané. Moje manželka Caroline s nimi komunikuje na své webové stránce s názvem Osamělé ženy. Tam si ženy stěžují, jak je obtížné získat čas a pozornost jejich manžela. Omezit svou lásku pouze na ni neznamena jen to, že ji nebudete věnovat jiným ženám, ale také to, že budete své ženě oddáni a nedovolíte méně důležitým věcem, aby vám v tom bránily. Znal jsem před pár lety jeden pár. Ta žena se na svého muže tak rozhněvala, že mu hodila počítač do bazénu. Neříkám, že to lze ospravedlnit. Ale říkám, že žárlila na manželův počítač tak, jak to žena dokáže. Svou lásku musíte omezit jen na svou ženu, musíte se jí oddat.

Pokračování příště.

www.ibcd.org

Přeložila Julie Petrecká

PROČ BŮH USTANOVIL MANŽELSTVÍ?

(GN 2,18–25; EF 5,31–32)

Steven Cole

Někteří z vás udělali chybu, když koupili pro své děti jako dárek stavebnici, k níž bylo přiloženo upozornění „Postupujte podle přiloženého návodu“, že se dali do díla, aniž by návodu věnovali další pozornost. Většina z nás se čtením návodů neobtěžuje, protože je přesvědčena, že to zvládneme sami. Studovat návod je jako připustit, že nejsme kompetentní.

Také manželství přichází s návodem a připomenutím, že „manželství je celoživotní dílo“. Aby naplnilo své poslání, vyžaduje oboustrannou spolupráci. Většina z nás vstoupila do manželství, aniž by tomuto upozornění věnovala pozornost. Byli jsme přesvědčeni, že vzájemná láska překoná každou překážku. Zamilovanost bývá slepá, a proto musíme věnovat pozornost pokynům Stvořitele, který instituci manželství ustanovil. (Zamilovanost není jen slepá, ale i hluchá, jde o dočasnou ztrátu rozumu.)

Většina problémů, s nimiž se v manželství setkáváme, začíná ve chvíli, kdy přestaneme věnovat pozornost Božím instrukcím. V prvních kapitolách knihy Genesis, knihy začátků, se dozvíme o Božím záměru pro člověka:

I řekl Hospodin Bůh: „Není dobré, aby člověk byl sám. Učiním mu pomoc jemu rovnou.“ Když vytvořil Hospodin Bůh ze země všechnu polní zvěř a všechno nebeské ptactvo, přivedl je k člověku, aby viděl, jak je nazve. Každý živý tvor se měl jmenovat podle toho, jak jej nazve. Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná. I uvedl Hospodin Bůh na člověka mrákotu, až usnul. Vzal jedno z jeho žeber a uzavřel to místo masem. A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu a přivedl ji k němu. Člověk zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest.“ Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem. Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se. (Gn 2,18–25)

Toto je popis vztahu muže a ženy, prvního manželství. Text nám představuje řadu principů, které, pokud jsou správně použity, umožní budovat pevné a spojené manželství, které bude oslavovat Boha. Tyto verše nás učí, že:

Bůh ustanovil manželství, aby uspokojil naši potřebu intimního společenství, a současně má být obrazem našeho vztahu s ním.

Boží jméno překládané jako „Hospodin“ použité v Genesis 2,18.19.21 a 22 zdůrazňuje smluvní vztah k jeho lidu. Genesis 1 používá pro Boha jméno „Elohim“, čímž zdůrazňuje jeho stvořitelskou moc. Genesis 2 ho nazývá „Hospodin Bůh“, což poukazuje na skutečnost, že je nejen mocný Stvořitel, ale také osobní Bůh, který pečuje o své stvoření. Starostlivý osobní Bůh věděl, že muž, kterého stvořil a umístil do zahrady v Edenu, bude mít jednu nenaplněnou potřebu. Adam neměl protějšek, byl uprostřed všeho stvořeného sám. Proto Bůh učinil opatření, aby lidskou potřebu společenství naplnil:

1. Bůh ustanovil manželství, aby mohla být naplněna lidská potřeba společenství

Při četbě Genesis 1 a 2 se Boží slova zdánlivě vymykají představě o dokonalosti jeho díla: „Není dobré, aby byl člověk sám“ (Gn 2,18). V první kapitole Bůh zkoumá své dílo a prohlašuje vše za dobré: Gn 1,10.12.18.21.25 a 31. Ve druhé kapitole je to poprvé, kdy Bůh sám poukazuje na to, že jeho stvoření něco postrádá. To by mělo upoutat naši pozornost!

Přemýšlejte o tom: Byl zde člověk bez hříchu a prožíval dokonalé společenství s Bohem, v dokonalém prostředí. Co víc byste si mohli přát? Nestačí to? Ne, podle Boha! On ve svém hodnocení situace oznamuje, že muž potřebuje lidskou společnost, která by jeho potřebu naplnila.

Superduchovní lidé někdy říkají, že pokud je někdo svobodný, musí být v jeho duchovním životě něco špatného. Bůh uznává naši potřebu nejen obecnosti s ním, ale také společenství s životním partnerem. To neznamená, že každý člověk musí být ženatý. Každý tráví mnoho let života sám. Bůh povolal některé, aby zůstali svobodní (1K 7,7–9). Rovněž to neznamená, že manželství naplní všechny životní potřeby člověka. I lidé v manželství potřebují přátelství stejného pohlaví. Říká se, že hlavním důvodem pro manželství, které Bůh ustanovil, bylo, aby vyhověl lidské potřebě důvěrnosti. Jak poznamenává Derek Kidner (Genesis, s. 65): „Ještě zde není zmínka o ženě jako o nositelce života. Je zde představena jako žena samotná.“ Nejdříve se potřebujeme zamyslet nad smyslem manželství.

A. Bůh ustanovil instituci manželství

Stvořitel sám ví nejlépe, jakou roli v životě člověka hraje manželství a jak má fungovat. Jeho instrukce určují zásady, které jsou nutné pro spokojené manželství. Vzhledem k tomu, že manželství ustanovil Bůh sám, jsou zde zastoupeni tři účastníci: Bůh Stvořitel, muž a žena. Bůh pro Adama nestvořil jiného muže, ale stvořil pro něj ženu. „Homosexuální manželství“ nemohou naplnit definici manželství ve světle Božího záměru pro člověka.

U křesťana, který si vezme nevěřící protějšek, nejde jen o neposlušnost, ale takovému manželství chybí klíčový prvek. Manželství bylo popsáno jako trojúhelník, jehož vrcholem je Bůh. Čím blíže je každý partner k Bohu, tím blíže jsou sami sobě. Čím dále jsou od Boha, tím více se budou vzdalovat jeden druhému. Jakmile Adam a Eva v ráji neposlechli Boží instrukce, došlo ke vzájemnému odcizení, „poznali, že jsou nazí“ (Gn 3,7). Následně se před Bohem skryli (8). Adam obvinil Hospodina, že mu dal Evu, která za všechno může (12). Manželství, která ztroskotají, mají jedno společné. Alespoň jeden z partnerů se vzdálil od Boha. Výchozím místem pro trvalé manželství podle Božího ustanovení je tedy skutečné obrácení a každodenní obecenství s Bohem.

Hospodin Bůh oznámil: „Učiním mu (Adamovi) pomoc jemu rovnou“ (Gn 2,18). Toto hebrejské slovo není ponižující. Stejný výraz je používán v souvislosti s Boží pomocí těm, kdo jsou v tísní, nebo pokud jde o vojenskou pomoc. Hospodin poukazuje na skutečnost, že manžel ženu potřebuje, ba dokonce je závislý na její podpoře a pomoci: „Srdce jejího muže na ni spoléhá“ (Př 31,11). Musíme si však také připomenout Pavlova slova, že „muž přece nebyl stvořen pro ženu, ale žena pro muže“ (1K 11,9). Tento verš neguje feministický názor, že rozdíl mezi pohlavími neexistují. Skutečnost, že Bůh stvořil ženu jako pomocnici, ukazuje na přirozený řád, který byl dán ještě před pádem. Neexistoval žádný důvod, proč by měl být muž nadřazen ženě. Bůh učinil ženu, aby byla muži pomocnicí „jemu rovnou“, aby se navzájem doplňovali. Bůh tento vzájemný vztah ustanovil tak, aby muž potřeboval ženu a žena potřebovala muže: „V Kristu ovšem není žena bez muže ani muž bez ženy, vždyť jako je žena z muže, tak i muž skrze ženu – všechno pak je z Boha“ (1K 11,11–12). Žena je nedílnou součástí muže. Oba jsou rovnoprávní lidé, a přesto plní odlišné role.

Bůh stvořil Adama z prachu země (Gn 2,7). Proč ale utvořil Evu z Adamova žebra (Gn 2,21–22)? Domnívám se, že to Bůh udělal proto, aby Adamovi ukázal, že žena je součástí jeho těla, že není nižší stvoření. „Proto i muži mají milovat své ženy jako své vlastní tělo. Kdo miluje svou ženu, miluje sebe. Nikdo přece nemá v nenávisti své tělo, ale živí je a stará se o ně“ (Ef 5,28–29). Jistě jste slyšeli, proč Bůh neutvořil Evu z Adamovy hlavy? Proto, aby nad ním nevládla. Nestvořil ji ani z jeho nohou, aby po ní šlapal. Žena byla vyňata z jeho boku, aby ji chránil a aby byla blízko jeho srdce.

Proč ale Bůh nestvořil Adama a Evu současně? Před tím, než Bůh stvořil Evu, měl Adam mezi jinými za úkol pojmenovat všechna zvířata (Gn 2,19–20). „Člověk tedy pojmenoval všechna zvířata a nebeské ptactvo i všechnu polní zvěř. Ale pro člověka se nenašla pomoc jemu rovná“. Proč právě to? Pojmenováním

všech zvířat Adam zjistil, že každé z nich má protějšek svého druhu, byli stvořeni jako samci a samice. Když Adam dokončil své dílo, přemýšlel: „Proč jsem sám, kde je můj protějšek?“ Bůh připravil Adama, aby pocítil potřebu mít vedle sebe rovnocenný protějšek. Pes může být nejlepším přítelem člověka, ale zvíře nemohlo překonat Adamův pocit osamocení. Ten mohla naplnit pouze žena.

Bůh nás někdy nechá prožívat pocity osamělosti, abychom si o to více vážili, když je naše touha a potřeba naplněna. Jako dvacetiletý jsem cítil potřebu, abych se oženil. Bůh mě nechal čekat až do mých 27. narozenin. Mezi tím jsem prožil několik romantických vztahů, které ztroskotaly. Měl jsem opravdu silnou potřebu. O to víc si vážím své manželky, protože si dobře vzpomínám, jak osamělý jsem se celá léta cítil. Bůh nás připravuje, abychom přijali jeho dary s vděčností. On se postará o naše potřeby. Děkujte Bohu za partnera, kterého vám dal. Nezapomínejte projevovat vděčnost i svému partnerovi. Bůh ustanovil manželství, včetně toho vašeho. Važte si ho: „A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuje!“ (Mt 19,6).

Příklad prvního manželství jasně učí, že jej Bůh ustanovil tak, aby jeho součástí byl sex. Mnoho křesťanů má o sexualitě nebiblické představy. Někteří jsou přesvědčeni, že sex byl původní hřích. Četl jsem o jednom pastorovi a jeho manželce, kteří oznámili své kongregaci, že chtějí adoptovat svého prvního syna. Jedna postarší sestra pastorovi řekla: „Tak by měl mít každý pastor a jeho manželka děti.“ Byla přesvědčena, že sexuální abstinence je duchovněji!

Pokud pozorně přemýšlíte o tom, jak je popisováno stvoření Evy, leccos by vás mohlo překvapit. Zprv je psáno, že Bůh utvořil ženu z mužova žebra. „Utvořit“ doslovně znamená „formovat“. Sloveso představuje dílo sochaře, který pečlivě a záměrně tvoří ženu, která bude splňovat Adamovu potřebu. Protože byla utvořena Bohem, můžete bezpečně říci, že byla dobře zformována! Adam užasl nad tím, co uviděl! Verš 22 naznačuje, že se Adam neprobudil vedle spící Evy, ale Bůh ji k němu přivedl. Představme si Adama, který procítl z mrákoty, a když Evu uviděl, zvolal: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla!“ (23). Jaký údiv, jaký pocit to byl! Adam uviděl svoji nevěstu, která neměla svatební šat, ale byla ve své dokonalosti nahá! Eva byla oslnivě krásná a nejen to: „Oba dva byli nazí, člověk i jeho žena, ale nestyděli se“ (25). V Adamově reakci a zvolání bylo vyjádřeno vše: „Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest“ (23). Tak jsou zaznamenána první slova prvního muže. Nebyla tak uhlazená, jak naznačují různé překlady viktoriánské doby. Doslovnější význam původní hebrejštiny je zvolání: „Heuré-ka!“ „To je ono!“ Doslova: „Tady a teď!“ Nebo: „Konečně! Mám to!“ Keil a Delitzsch, dva němečtí učenci 19. století, zvolání překládají spíše jako empatický výraz

radostného údivu: „To je to, co je žádoucí.“ Adam nenašel mezi všemi zvířaty nic, co by mohlo změnit jeho pocit osamocení. Když k němu Bůh přivedl Evu, vykřikl: „Konečně, to je ona!“ Adam pokračoval v pojmenování všeho stvoření. Tak poznal, že Eva byla jeho součástí, a podle toho ji pojmenoval: „Toto je kost z mých kostí a tělo z mého těla! Ať muženou se nazývá, vždyť z muže vzata jest“ (Gn 2,23). Bůh předal Evu Adamovi jako skvostný a dokonalý dar pro jeho nejhlubší potřebu.

Verše o stvoření Adamova protějšku nás učí ještě něco důležitého. Bůh si přeje, abychom v manželství prožívali láskyplné společenství, včetně sexuality: „Užijev života se ženou, kterou sis zamiloval, po všechny dny svého pomíjivého života. To ti je pod sluncem dáno po všechny dny tvé pomíjivosti, to je tvůj podíl v životě při tvém klopotném pachtění pod sluncem“ (Kazatel 9,9).

Právě takové společenství připravil Bůh pro Adama a Evu. Satan se snaží pošpinit jeho dobrotu tím, že Boží záměr zkresluje. Snaží se nás přesvědčit, že je to Bůh, kdo omezuje potěšení, které sex člověku v manželství přináší. Bůh ví, že ten, kdo porušuje jeho zásady, se setká s velkými problémy. Sexualita v manželství je Boží dar. Manželská smlouva a sexualita je jedinečný Boží dar určený pro vzájemné potěšení, aby mohla být uspokojena nejhlubší potřeba lidského společenství. Jen v manželství můžeme s vděčností prožívat plnost potěšení z toho, co Bůh pro člověka připravil.

B. Bůh ustanovil manželství, aby naplnilo lidskou potřebu společenství

Ve 24. verši mluví Mojžíš, nikoliv Adam, protože ten jediný neměl rodiče: „Proto opustí muž svého otce i matku a přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ Mojžíšův komentář a slovo „proto“ poukazuje na způsob, jak Bůh ustanovil od samého počátku manželství; jsou jedním tělem, protože žena je kostí mužovy kosti a tělem z jeho těla. To zůstává v platnosti. Slovo „proto“ poukazuje na to, že naplněním potřeby nejtěsnějšího vztahu je to základní, trvalé, jedinečné a intimní soužití mezi mužem a ženou, které zaručuje pouze manželství.

1) Svazek mezi mužem a ženou vyžaduje, aby bylo manželství nejdůležitějším vztahem.

Bůh nestvořil pro Adama matku ani dítě, ani jiného muže, ale ženu, manželku. Muž musí opustit svého otce a matku, aby mohl přilnout ke své manželce, a tak se stali jedním tělem. To znamená, že manželský vztah je na prvním místě. Vztah rodič-dítě je až druhořadý. Před založením nového manželského svazku je třeba změnit vztah rodičů a dětí. Pupeční šňůra musí být přestřižena. To neznamená opustit rodiče do té míry, že s nimi přerušíte veškerý kontakt. Aby mohl muž vstoupit do manželství, musí mít dostatek emoční zralosti, aby se

odpoutal od závislosti na svých rodičích. Rodiče musí propustit své syny a dcery, aby založili vlastní rodinu.

„Proto“ také znamená, že pokud manželé budují svůj vztah kolem svých dětí nebo, jak se často stává, muž kolem své kariéry a žena kolem svých dětí, takové manželství uvažá. Přejde čas, kdy se hnízdo vyprázdní. Upřednostňování dětí v manželství neprospěje ani jim. Nejlepší způsob, jak být dobrým rodičem, znamená být dobrým manželem a dobrou manželkou.

2) Manželství mezi mužem a ženou vyžaduje, aby bylo trvalým svazkem.

Manželství je tím nejdůležitějším vztahem. Vaše děti budou s vámi několik let; váš partner má být s vámi celý život. „Přilnout ke své ženě“ znamená být spojen stejně neoddělitelně jako kost a kůže. „Přilnout“ znamená být s něčím propojen. Když se oženíte, tvoříte novou jednotku! Ježíš citoval Genesis 2,24, když o manželství řekl: „... přilne ke své ženě a stanou se jedním tělem.“ A dodal: „Takže již nejsou dva, ale jeden. A proto co Bůh spojil, člověk nerozlučuj!“ (Mt 19,6).

To znamená, že manželský vztah je zapečetěn smluvním závazkem, nikoli pocity romantické lásky. Ta je krásná a důležitá, ale manželství je slibem vůle. To nakonec provede pár společně obtížemi, které vždy přicházejí. Křesťanský pár by neměl nikdy používat hrozbu rozvodu jako páku v konfliktu. Vaše manželka je vaší družkou podle smlouvy: „Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí, vůči níž ses zachoval věrolomně, ačkoli je to tvá družka a žena podle smlouvy“ (Mal 2,14). „Moudrost tě ochrání před cizí ženou, před cizinkou, která se lísá svými řečmi, která opouští druhá svého mládí, a na smlouvu svého Boha zapomíná“ (Př 2,17). Rozvod nepředstavuje obraz Kristovy věčné smlouvy lásky pro jeho církev.

3) Manželství má být jedinečným vztahem mezi jedním mužem a jednou ženou.

„A Hospodin Bůh utvořil z žebra, které vzal z člověka, ženu.“ Uvedený text nehovoří o jiných ženách, jen o jedné. Monogamie je Boží ustanovení: jeden muž, jedna žena, na celý život. Ačkoli Bůh toleroval ve starozákonních dobách polygamii, nebyl to jeho původní záměr. Kdykoli uvidíte v Bibli zmínku o polygamii, vidíte problémy. Bůh mohl snadno vytvořit pro Adama více žen, ale neudělal to. Božím záměrem je jeden muž a jedna žena na celý život. To znamená, že když se oženíte, vzdáte se blízkých přátelství s ženami jinými, než je vaše manželka. Totéž platí o přátelství žen s jinými muži, než je jejich manžel. Vzdáváte se svobody trávit čas s kamarády, kdykoli vás napadne. Nový vztah s manželkou znamená, že ona je vaší prioritou z hlediska mezilidských vztahů. Pokud nedokážete k ženě svého srdce přilnout takovým slibem, nejste dostatečně zralí na manželství.

4) Manželství vyžaduje, aby byl vztah mezi mužem a ženou intimní.

„A stanou se jedním tělem“ (Gn 2,24) poukazuje na sexuální spojení. Sexuální svazek mezi mužem a ženou je víc než tělesné uspokojení. Manželství je založeno na jednotě vztahu a emocí. Většina sexuálních problémů v manželství pramení ze selhání intimity. Sexuální harmonie musí být založena na základech nejdůležitějšího, trvalého a jedinečného vztahu, který roste skrze důvěru, komunikaci, soukromost a jednotu. Tak nás Bůh stvořil. Pokud odstraníte z kontextu smlouvy o manželství sex, dojde k odcizení. Budete zažívat jen povrchní pocit blízkosti.

Pavel říká, že „kdo se oddá nevěstce, je s ní jedno tělo“. Proto se máme varovat smilstva, je to hřích proti vlastnímu tělu (1K 6,16.18). Sex mimo celoživotní závazek manželství nikdy nepřinese uspokojení, které Bůh člověku dal.

Hřích vždy brání intimě v manželství. Jakmile Adam a Eva zhřešili, poznali svou nahotu a začali se skrývat nejen před Bohem, ale také před sebou navzájem. Jako padlí hříšníci nemůžeme nikdy prožívat to, co prožívali Adam a Eva před pádem, protože stojíme před Bohem a před sebou navzájem obtíženi vlastním hříchem. Jen když porosteme ve svatosti, můžeme růst i v osobní intimě. To vyžaduje stálou snahu a úsilí! Dobrá a stabilní manželství nejsou výsledkem náhody ani štěstí při hledání správného partnera. Jsou výsledkem vůle, touhy chodit denně a pokorně před Boží tváří a mezi sebou. Bůh neustanovil manželství jen proto, abychom mohli být šťastní a aby naplnil naše potřeby. Ustanovil manželství jako svědectví o sobě samém. Boží manželství svědčí o tom, co to znamená poznávat Boha skrze Ježíše Krista.

2. Bůh ustanovil manželství tak, aby na něm ukázal obraz našeho vztahu s ním

Písmo říká, že Bůh měl pro manželství vyšší záměr. Manželství je obrazem vztahu věřícího s Bohem. Poté, co Pavel mluvil o manželství a citoval Genesis 2,24, v listu Efezským píše: „Je to velké tajemství, které vztahují na Krista a na církev“ (5,32). Manželství je pozemský obraz duchovního vztahu, který existuje mezi Kristem, ženichem, a církví, jeho nevěstou. K naplnění manželství, kdy Adam poznal Evu, došlo jejich sexuálním spojením. Tak jako člověk poznal svou ženu, tak můžeme poznat Krista, svého ženicha (Fp 3,8.10) Poznáváním svého Pána a jeho moci. Jako jsou manžel a manželka jedno tělo, jsme jednoho ducha s Pánem (1K 6,17). Stejně jako má církev podléhat Kristu jako hlavě, tak i manželka podléhá vedení svého manžela. Je psáno: „V poddanosti Kristu se podřizujte jedni druhým: ženy svým mužům jako Pánu, protože muž je hlavou ženy, jako Kristus je hlavou církve, těla, které spasil. Ale jako církev je podřízena Kristu, tak ženy

mají být ve všem podřízeny svým mužům“ (Ef 5,21–24). Stejně jako Kristus miluje církev, tak má být manžel oddán své ženě: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,25). Stejně jako jsou výsledkem tělesného spojení, poznání muže a ženy, děti, podobně je z duchovního spojení Krista a jeho církve zrozeno mnoho duchovních potomků: „... Bůh, pro něhož je vše a skrze něhož je vše, přivedl mnoho synů k slávě, když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy. ... Hle, já a děti, které mi dal Bůh“ (Žd 2,10.13).

Někdo popsal manželství jako Boží dílo, vztah jednoho muže a jedné ženy jako analogii mezi Bohem a světem jako celku. Proto je tak důležité, abychom svůj vztah ke Kristu budovali a rozvíjeli stejně aktivně jako vztah jeden k druhému. Vaše manželství vytváří portrét Krista a církve, který svět vidí. V sázce je Boží sláva!

Esenci křesťanství nejsou náboženské tradice, rituály a pravidla. Je to osobní vztah s Bohem skrze víru v Pána Ježíše Krista. Když Adam a Eva zhřešili, zhřešili nejen oni, ale i všichni jejich potomci, včetně nás. Byli odloučeni od svatého Boha. Snažili se zakrýt svou nahotu fíkovými listy, ale: „Hospodin Bůh udělal Adamovi a jeho ženě kožené suknice a přioděl je“ (Gn 3,21). Bůh jim vyrobil oděv ze zvířecí kůže. To byl obraz oběti Ježíše, beránka Božího, jehož prolitá krev je nezbytná pro naši spásu: „Hle, beránek Boží, který snímá hřích světa“ (J 1,29). Kdo vstoupí do osobního vztahu s Bohem, musí se vzdát „fíkových listů“, svých zásluh plynoucích z dobrých skutků, a věřit v Boží dokonalou oběť Syna, Pána Ježíše Krista, který zemřel na našem místě.

Závěr

Pokud jde o manželství, jste-li svobodní a vyrovnaní, smíření zůstat svobodní, pak vás Boží slovo povzbuzuje, abyste nerušeně a v oddanosti sloužili Pánu. „Svobodný se stará o věci Páně, jak by se líbil Bohu, ale ženatý se stará o světské věci, jak by se zalíbil ženě, a je rozpolcen. Žena bez manžela nebo svobodná dívka se stará o věci Páně, aby byla svatá tělem i duchem. Provdaná se stará o světské věci, jak by se zalíbila muži. To vám říkám, abych vám pomohl, ne abych vás uvedl do nesnází, ale abyste žili důstojně a věrně lnuli k Pánu bez rozptylování“ (1K 7,32–35). Pokud jste svobodní, ale toužíte se oženit, Boží slovo má pro vás užitečnou radu:

Nedejte se zapřáhnout do cizího jha spolu s nevěřícími! Co má společného spravedlnost s nepravostí? A jaké spolužití světla s temnotou? Jaký souzvuk Krista s Beliálem? Jaký podíl věřícího s nevěřícím? Jaké spojení chrámu Božího s modlami? My jsme přece chrám Boha živého. Jak řekl Bůh: „Budu přebývat a procházet se mezi nimi, budu jejich Bohem a oni budou mým lidem.“

A proto „vyjděte z jejich středu a oddělte se“, praví Hospodin a „ničeho nečistého se nedotýkejte, a já vás přijmu“ a „budu vám Otcem a vy budeteými syny a dcerami, praví Hospodin zástupů“. Když máme taková zaslíbení, moji nejmilejší, očistme se od každé poskvrny těla i ducha a přivedme k cíli své posvěcení v bázni Boží. (2K 6,14–7,1)

Pokud jste ženatí/vdané, Písmo pamatuje na Boží smlouvu i ve vztahu k vašemu manželskému partnerovi. Nemáme opouštět druhu svého mládí (Př 2,17). „Hospodin je svědkem mezi tebou a ženou tvého mládí ... je to tvá družka a žena podle smlouvy“ (Mal 2,14). Máme růst v sebeobětování a žít „v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a obět“. Naše manželství má odrážet vztah Krista a církve: „Muži, milujte své ženy, jako si Kristus zamiloval církev a sám se za ni obětoval“ (Ef 5,2.25). Manželství má být příkladem pro tento ztracený svět plný sobeckého sebeuspokojování. To je celoživotní proces. Jestliže tento příklad a ilustrace neodpovídá stavu vašeho manželství, pak na palubní desce vašeho soužití bliká varovné světlo a upozorňuje vás, že něco není v pořádku. Směr vašeho manželství není v souladu s Bohem daným řádem. Pro jeho slávu a pro svědectví tomuto ztracenému světu podnikněte okamžité kroky k nápravě! Vaše manželství musí být zaměřeno na Boha, tak aby bylo věrohodným obrazem Krista a církve.

Diskuzní otázky

1. Proč je koncepce manželství základem smluvního vztahu mezi mužem a ženou? Jak může církev nabídnout milost těm, kteří jsou rozvedeni, přestože je Bůh zásadně proti rozvodu?
2. Je sexuální hřích v naší době častější než v minulosti? Jak to poškozujee manželství?
3. Jaká je největší překážka prohlubování intimity v manželství? Jak ji lze překonat?

Přeložila Klara Steiger.

JAK MĚ MÍ RODIČE UČILI MILOVAT CÍRKEV

Ricky Alcantar

Vím jistě, že rodiče mluvivali o tom, jak důležitá je v našem životě církev. Vím jistě, že mi vysvětlovali, že jelikož milujeme Ježíše, milujeme i jeho lid. Vím jistě, že mi říkali, že to naprosto jasně vyplývá z Bible.

Ale na nic z toho si nevzpomínám.

Místo toho si ovšem vzpomínám na něco jiného: pokud se pamatuji, tak se k nám domů každý druhý týden nahrnula halda lidí, kteří snědli naše jídlo a zase odešli.

Naše malá církevní skupinka měla v našem rodinném časovém harmonogramu stejně stálé místo jako lékařské prohlídky nebo Štědrý večer v pracovních diářích mámy a táty. Jsem si jistý, že mi rodiče vštěpovali učení o církvi, ale k mé dětské duši dolehlo spíš praktické vyučování, když jsem viděl, jakým způsobem tráví čas.

Nerozuměl jsem, co je to církev, ani proč je tak důležitá, ale pochopil jsem, že důležitá je. Tedy dost důležitá na to, abych středeční odpoledne trávil pomocí s přípravami a čtvrteční ráno zase pomáhal uklízet.

Podívejme se, co o církvi říká například 1. Petrova 2,4–5:

Přicházejte tedy k němu, kameni živému, jenž od lidí byl zavržen, ale před Bohem je „vyvolený a vzácný“. I vy buďte živými kameny, z nichž se staví duchovní dům.

Jako desetiletý chlapec bych vám nedokázal vysvětlit, jaká metafora se skrývá v tomto verši, ale jednomu jsem rozuměl: když se moje máma a můj táta setkali s Ježíšem, začali žít jinak. A součástí tohoto jiného života bylo i to, že své životy jakoby vestavovali do životů druhých lidí, a to natolik, že když měl někdo nějakou bolest, bolelo to i nás, když se někdo radoval, radovali jsme se s ním, a když nás někdo opustil, bylo to ze všech pochopitelných důvodů těžké.

Sám dnes mám dvě děti ve věku 2 a 4 let. Takové čtyřleté dítě toho o církvi ví asi tolik, že když se tam dorazí včas, jsou tam koblihy. Pak musíte počkat na čtyři písně, než budete moci odejít na besídku, a když je po všem, nesmíte běhat po jevišti. Kdykoliv jen můžu, snažím se svému synkovi co nejsrozumitelněji sdělovat pravdu z 1. Petrovy 2 a útěchou mi je to, že i když si dost možná nebude pamatovat naše rozhovory, bude si pamatovat, že náš život má určitý rytmus.

Ať už si to uvědomujete, nebo ne, teologii církve svým dětem předáváte skrze svůj čas. Tady je něco z těch poselství, která od nás mohou zaslechnout:

Církev je důležitá, ale ne tak důležitá jako dětské aktivity.

Můžeme se domnívat, že svým dětem dobře posloužíme, když budeme dávat přednost kroužkům nebo sportovním akcím před církví, ale ve skutečnosti to hlasitě vypovídá o našich prioritách.

Bill Farley ve své knize *Gospel-Powered Parenting* (Rodičovství posílené evangeliem, pozn. red.) vypráví příběh jedné rodiny, ve které se církevní aktivity vždy považovaly za méně důležité než dětské zájmové činnosti, a pak byli všichni velice překvapeni, když děti na střední škole z církve úplně odešly.

Máma s tátou je to naučili dobře. Církev pro ně nebyla důležitá. Bůh nebyl středobodem jejich života. Skutečně důležité byly přece zájmové činnosti jejich dětí. Ken a Jackie ve své rodině posadili na pomyslný trůn své děti a jejich úspěchy. Děti jejich poselství uslyšely, porozuměly mu a následovaly ho jako vzor.

Církev je důležitá, ale ne tak moc jako důležitější záležitosti maminky a tatínka.

Když začne práce nebo zájmy převažovat nad církví, děti si toho všimnou. Naše poselství potom zní, že církev je jednou z důležitých věcí, kterou ale někdy zkrátka zatlačí do pozadí něco ještě důležitějšího.

Netvrdím, že neexistuje žádná omluva, proč vynechat účast na shromáždění. Když jsem vyrůstal, musel můj táta občas pracovat i v neděli (jinak to nešlo), o to víc se pak ovšem snažil, abychom se s lidmi z církve sešli aspoň během večera. Viděl jsem na něm, jak usiluje o to, abychom zůstávali v kontaktu, a tento fakt mi něco sděloval.

Církev je důležitá, ale ne tak důležitá jako pohodlí a to, co je pro mě výhodnější.

Jeden z nejčastějších důvodů, které slyším z úst lidí, kteří nestíhají dojít na nedělní shromáždění, je: „Měli jsme toho nějak moc.“ Nebo: „Byl to fakt náročný víkend.“ Popravdě, dívám se na to s veškerou shovívavostí – jelikož ve většině případů mi skutečně nejsou známy všechny okolnosti.

Pokud ale rodina dochází do církve jen tehdy, když jí do toho „nic nevleze“ nebo když se všichni cítí stoprocentně dobře, často tam vůbec nedorazí. A potom se z onoho „často nedorazí“ určitým podivným způsobem stává „obvykle nedorazí“ a nakonec je z toho „nikdy nedorazí“.

Čas od času se stalo, že moje žena po noci probdělé s novorozencem prostě nezvládala přijít na shromáždění, takže tomu rozumím. Ale daleko častěji se stalo, že to i po probdělé noci zvládla. Proč? Protože jako rodina chceme, aby se tento rytmus stal nedílnou součástí našeho rodinného života i života toho malého tvorečka.

Církev je důležitá, dost důležitá na to, abychom pro ni něco obětovali.

Když máte nabitý víkend, a přesto přijdete do shromáždění, vaše děti si toho všimnou. Když si přeorganizujete své sportovní závazky tak, abyste se dostali na shromáždění, vaše děti si toho všimnou. Když se v sobotu večer vrátíte pozdě z výletu a zvládnete pak dojít na shromáždění, vaše děti si toho všimnou. Když jste ochotni prodírat se po práci dopravní zácpou, jen abyste dorazili na setkání skupinky, kde sice občerstvení není nic moc a vztahy jsou tak trochu nucené, vaše děti si toho všimnou.

Máme na shromáždění jednoho člověka, který má pravidelně na starosti chvály, přestože téměř každou sobotu chodí kvůli práci spát až ve dvě ráno. Tím dává svým dětem cosi najevo. A já chci svým dětem dávat najevo totéž.

Prosím, nedomnívejte se chybně, že jde o zákonictví. Chození do církve nikoho nespasí, spása je v Ježíši. Docházka do shromáždění nezachrání ani vaše děti, jenom Ježíš je může zachránit. Ale součástí toho, že dětem předáváme lásku k Ježíši, je i to, že jim předáváme lásku k Ježíšově rodině, tedy církvi. Jestliže svým dětem něco povídáme o církvi a pak to podryjeme tím, jak zacházíme se svým časem, děti jsou dost bystré, aby našemu poselství porozuměly.

Co tedy učíte své děti o církvi a co je o církvi učí, jak využíváte čas?

Jako dítěti mi čítávali jednoduché pravdy jako například: „Kdysi jste ,vůbec nebyli lidí, nyní však jste lid Boží; pro vás ,nebylo slitováníí, ale nyní jste došli slitováníí“ (1Pt 2,10).

Nedokázal jsem pochopit hloubku těch slov, že jsme kdysi byli bez nějakého lidu, ale kvůli tomu, co Ježíš vykonal, jsme se stali Božím lidem. Ale jedno jsem věděl už tehdy: že jsme měli svůj lid a že jsme se s tímto lidem vídali každou neděli ráno a během týdne na skupinkách a někdy i nečekaně, když se u nás najednou někdo objevil s pláčem, a někdy i v nemocnici, když někdo onemocněl.

Byli to naši lidé. To je to, co mi vyznívalo naprosto zřetelně a jasně.

Přeložila Kateřina Gjergii Holzerová.

MÁ NÁM VĚDA CO DÁT PŘI ČTENÍ GENESIS 1–3?

Vern S. Poythress

Překrývající se sféry

Jaký postoj bychom měli zaujmout k otázkám o vztahu vědy a Bible? A konkrétně o vztahu vědy a Genesis 1–3?

Tyto otázky pro nás představují určitou výzvu. Z obecného hlediska dává smysl, když při životně důležitých rozhodnutích bereme v potaz všechno, co si myslíme, že víme. I při čtení Bible nebo při přemýšlení o vědě nutně musíme činit rozhodnutí. Není moudré odříznout si nějaký zdroj vědění a říkat si, že se jím nenecháme ovlivňovat nad rámec jakési úzce vymezené oblasti.

Když ovšem hledáme řešení ohledně vztahu Genesis 1–3 a vědy, stojíme před náročným úkolem.

Autorita Bible

Za prvé Bible má zvláštní autoritu. Je jedinečná, protože se jedná o slovo Boží ve verbální formě; jde o záznam toho, co říká Bůh. Krátký článek nám nedává dostatek prostoru, abychom si k tomuto tvrzení prošli všechny důkazy a argumenty. Je dobré mít na paměti, že naše osobní postoje, přesvědčení či pochybnosti nemění nic na tom, čím Bible skutečně je. Jestliže Bible není slovo Boží, pak naše víra, že jím je, z ní slovo Boží neudělá. Jestliže Bible je slovo Boží, pak naše nevíra nemůže zničit její pravou podstatu. Jakožto slovo Boží si Bible zasluhuje naši neomezenou poddanost a věrnost na rozdíl od jakéhokoli čistě lidského zdroje včetně názorů moderních vědců.

Z tohoto důvodu si musíme dát pozor, abychom nepřetvářeli význam Genesis 1–3 jen proto, aby odpovídal tvrzení moderní vědy. Zvažme otázku: „Má nám věda co dát při čtení Genesis 1–3?“ V zásadě záleží na tom, jaký druh „informovanosti“ zde od vědy očekáváme. Je totiž daleko důležitější, aby text Genesis 1–3 naopak ovlivňoval naše chápání vědy.

Nemůžeme totiž s těmito dvěma zdroji vědění zacházet, jako by se nacházely na stejné úrovni. Měli bychom bez pochyby odolat v západním světě tolik rozšířenému předsudku, že věda je nadřazená nad všechny zdroje poznání a že Bible už je zastaralá. Je tak snadné nechat se unést nadšením ze všech technických vymožeností, inovací a praktických úspěchů, které se zakládají na vědě. Ale musíme být opatrní, protože praktický úspěch v sobě může nést i lidské chyby.

Jednou z největších trhlin v základech současné vědy je obecně přijímaný vliv filozofického materialismu, tedy filozofie, která tvrdí, že svět sestává jen z hmoty,

energie a pohybu, a to je vše. Žádný Bůh tu není. Anebo pokud existuje, pak je nezáčastněný, a tedy naprosto irelevantní.

Když si to znovu prozkoumáme

Když tedy srovnáváme vědecká tvrzení s Bibli, musíme brát v úvahu, jaké předpoklady jsou hnacím motorem vědeckého chápání. Musíme též brát v úvahu, jaké předpoklady jsou hnacím motorem pro pochopení Bible. V obou oblastech může mít svůj vliv lidský hřích a s ním související pokřivené předpoklady. Hřích ovlivňuje vědecké chápání tehdy, když přichází s filozofickým materialismem a vědci o světě uvažují jen jako o pouhém mechanismu nebo jako o výsledku nahodilých pohybů atomů, spíše než jako o osobním panství, kterému vládne Bůh.

Hřích může vstoupit do našeho chápání Bible tehdy, pokud přehlídíme fakt, že se jedná o slovo Boží, a má tedy zvláštní Bohem danou autoritu. Hřích ale může mít vliv na naše porozumění Bibli v docela nenápadnějších podobách. Ačkoli svými ústy vyznáváme, že jde o slovo Boží, můžeme přesto brát s rezervou to, co Bible říká o daleké minulosti a o původu světa, protože nám to připadá poněkud naivní. Podobně chybnou alternativou je i tvrdit, že jde prostě o dědictví naivních představ, které pocházejí z prostředí starodávného Blízkého východu.

Je pravda, že si Bůh sám zvolil dát Genesis 1–3 lidem, kteří žili na tehdejší Blízkém východě. Ale protože Bůh je Bohem, může si dovolit říct něco zcela odlišného od toho, čemu věřili tehdejší okolní kultury. A také to tak dělá. Genesis 1–3 stojí ve značném protikladu s dávným Blízkým východem, protože prohlašuje, že existuje jeden Bůh, který všechno stvořil. Odděluje se od tehdejšího polyteismu. Zrovna tak může Bůh, pokud si to přeje, říkat i o přírodním prostředí něco jiného, než čemu věřili v dávných kulturách.

Důležité sdělení Bible také můžeme snadno přehlédnout, pokud se domníváme, že Bible musí být z vědeckého hlediska technicky přesná, aby se mohla jaksi „poměřovat“ s kvalitou a prestiží moderní vědy. Bůh se ve své moudrosti rozhodl napsat Genesis ne prvoplánově pro vědecko-technické specialisty, ale pro všechny lidi všech kultur, včetně kultur předcházejících epochu vědy. Vyjadřuje se tedy obvykle, na úrovni běžné lidské zkušenosti. Jakožto plně lidské bytosti potřebujeme spíše vědět, co Bůh říká o hříchu a o vykoupení, než abychom potřebovali získat technický vhled do oblasti vědy.

Jak se vypořádat se zjevnými či zdánlivými rozpory

Co tedy uděláme, když narazíme na nějaký zjevný či zdánlivý rozpor mezi Genesis 1–3 a tím, co o původu světa tvrdí moderní vědci? Měla by to být příleži-

tost znovu prozkoumat Genesis 1–3, ale i přezkoumat tvrzení moderních vědců. Nedorozumění se mohou vplížit v rámci obou oblastí.

Bylo by ovšem chybné snažit se násilím natlačit Genesis 1–3 do předem vytvořených tvrzení moderní vědy. Výsledkem by bylo překroucení významu Genesis 1–3. Navíc by to znamenalo, že zcela naivně přijímáme vědecká tvrzení, spíš než bychom je kriticky tříbili.

Zdravým přístupem je naopak snažit se, aby věda zapadala do toho náhledu na svět, který nám podává Bible, zvláště pak v Genesis 1–3. Žijeme ve světě, který patří Bohu. Jsme stvořeni k Božimu obrazu, což dává vědeckému bádání naději: vědci stvoření k Božimu obrazu se mohou pokoušet přemýšlet tak, jak myslí Bůh, a napodobovat ho v tom, jak je to jen na úrovni jeho stvoření možné.

Podrobnější bádání

Proces přezkoumávání vědy je velmi komplikovaný. Naštěstí máme celou řadu knih, v nichž se křesťanští autoři snaží tyto otázky do hloubky rozebírat a při tom se věrně drží skutečnosti, že Bible je Bohem vydechnuté Písmo. Někdy se spolu neshodnou, ale přesto stojí zato, se tomuto úkolu věnovat: totiž snažit se porozumět, jakým způsobem Bůh řídí svět, a to v rámci poznání, které nám Bůh poskytuje skrze Bibli.

www.crossway.org

Přeložila Kateřina Gjergji-Holzerová

Přijímáme biblické učení ohledně stvoření a nezakládáme naši pozici na evolučních teoriích, ať již lidé budou chtít zastávat kteroukoli z nich. Musíme prohlášovat, že věříme, že existoval jeden první člověk jménem Adam a jedna první žena jménem Eva. Odmítáme koncepci předadamovského člověka, protože je v rozporu s učením Písma. Někdo se ale třeba zeptá, proč na tom sejde? Je to zásadní z pohledu doktríny o spáse? Nezabíhám nyní sám až do přílišných detailů a nedopouštím se tím chyby, ohledně které jsem vás varoval na začátku? Domnívám se, že nikoli, a to z následujících důvodů. Pokud říkáme, že věříme Bibli jako ve Slovo Boží, musíme to říkat o celé Bibli. A pokud se nám Bible prezentuje jako historie, musíme ji jako historii přijímat.

(M. Lloyd-Jones, *Co je evangelikální?* | Poutníková četba 2011)

STUDIUM BIBLICKÝCH DOKTRÍN

Dave Rivington

Skryté věci patří Hospodinu, našemu Bohu, zjevné však patří navěky nám a našim synům, abychom dodržovali všechna slova tohoto zákona. (Dt 29,29)

Žijeme v době, kdy o doktrínách slyšíme jen zřídka. Co tím vůbec myslíme, když mluvíme o učení Bible? Bible se velmi zaobírá vyučováním určitých pravd s cílem, aby naše mysl porozuměla, uvěřila a těmito pravdami i žila. Bible nám podává zprávu o vykoupení Bohem a směrem od Boha k lidem, a to takovým způsobem, abychom ji mohli pochopit a uvěřit jí. Existují určité základní doktríny, které jsou naprosto zásadní, a pak jsou tu ještě mnohé další důležité věci.

První velkou doktrínou je doktrína o Bohu. „Na počátku stvořil Bůh“ (Gn 1,1). Bible je Božím zjevením, zde se dozvídáme pravdu o Bohu – totiž co se skrývá pod termínem teologie. Následuje doktrína o člověku, tedy o pádu člověka do hříchu, a vykoupení, tedy co Bůh dělá pro lidstvo. Potom tu máme doktrínu o Pánu a Spasiteli Ježíši Kristu – kristologii. Veškeré vykoupení je v Kristu a jediné v něm. Pak je tu doktrína aplikované spásy ve vztahu k nám neboli soteriologie. Když už jsme vykoupeni, jsme přivedeni do církve a stáváme se údy tohoto tajemného Kristova těla. Tomuto se říká ekleziologie. K čemu to všechno vede? Bible nás učí doktríně o posledních věcech, což se nazývá eschatologie, a dospívá tak k velkému vyvrcholení a naplnění všeho. To jsou tedy některé pravdy, nad kterými budeme uvažovat v rámci těchto studií o biblických doktrínách.

Proč je vůbec tak důležité, abychom studovali biblické doktríny a rozuměli jim? Zde uvádím některé z důvodů:

1. Prvním z těchto důvodů je, že tak činí Bible sama, když před nás staví určité konkrétní pravdy. Tyto pravdy se nazývají doktrínami. Abych svou Bibli četl správně, musím na tyto doktríny brát zřetel a musím jim rozumět. Stejně Ježíš postupoval při kázání na hoře. Řekl: „Slyšeli jste ... Já však vám pravím...“ (Mt 5,27–28). Ježíš vzal zákon a vysvětloval ho v podobě doktríny. Kristus tvrdil, že nějaké obecné porozumění zákonu nemá žádný význam. Člověk potřebuje naprosto přesně vědět, co zákon říká a co to znamená. Bible nás nabádá, abychom rozuměli doktríně.

2. Za druhé je pro nás nebezpečné studovat Bibli, aniž bychom rozuměli doktríně. Například v době Ježíše Krista bylo pro židy opravdovým problémem to, že ustrnuli pouze u litery zákona a nikdy nedospěli k duchu zákona, protože vlastně nikdy nepochopili doktrínu zákona. I nám dnes hrozí velké nebezpečí,

že se zastavíme na liteře psaného slova Bible a nikdy se nedostaneme k pravdám, které nás učí.

3. Za třetí bylo studium doktríny v církvi po celá staletí zcela nezbytné. V církvi prvního století nebyl nikdo přijat za člena společenství, pokud neučinil vyznání, že Ježíš Kristus je Pán. Jenže v momentě, kdy říkáte, že „Ježíš Kristus je Pán“, vyslovujete doktrinální stanovisko. Krátce nato raní křesťané zjistili, že učinit jen vyznání, že Ježíš Kristus je Pán, je nedostačující. Usoudili, že je nutné zavést jakousi křestní formuli, v rámci které by zájemci o křest museli být schopni odpovědět na určité otázky, než se budou moci stát členy církve.

Začaly se objevovat hereze a lidé v církvi tvrdili věci, které nejsou správné. Tito falešní učitelé nejenže způsobili zmatek uvnitř církve, ale měli též zavádějící vliv na lidi mimo církve. Nárůst hereze uvnitř církve přivedl ranou církve k tomu, že se pod vedením Ducha svatého sestavovala jednotlivá vyznání víry jako třeba Apoštolské vyznání víry. Tato vyznání víry se stala nepostradatelnou pomůckou k objasnění, čemu vlastně věříme a čemu ne. Tato kréda byla koncipována s tím, aby se budovala naše víra a abychom přesně věděli, čemu věříme.

V dnešní době je církev přímo bombardována falešnými učiteli a falešnými učeními. Proto je jedním z důvodů studia biblických doktrín, abychom byli schopni společně objevovat, v čem se ona učení mýlí. Dokonce i uvnitř církve vládne příšerný zmatek. Chybí nám tu doktrína, nedostává se nám jasných definic a nejsme připraveni dovolit, aby v rámci církve mohl kdokoliv říct, co chce. Historicky nebylo nikdy tak naléhavé, aby se křesťané spolu zamysleli nad učením Bible, jako je tomu teď v našem moderním 21. století plném povrchnosti a omylu. Potřebujeme znát učení Bible, abychom obstáli v náporu lži a herezí, kterými na nás útočí náš záludný nepřítel, ďábel.

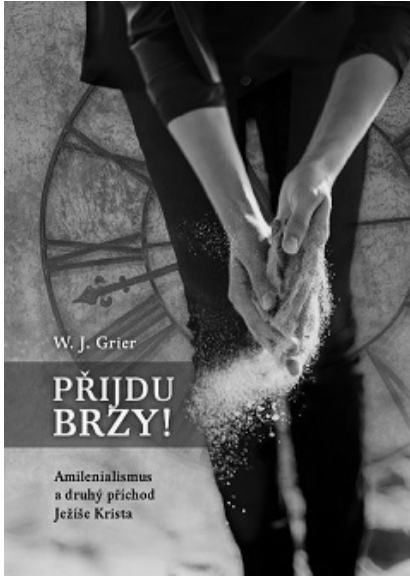
4. Za čtvrté ještě důležitějším důvodem ke studiu biblických doktrín je fakt, že je to ten jediný způsob, jak skutečně poznávat Boha, jak se dostat do jeho slavné přítomnosti a jak ho uctívat v Duchu a v pravdě. Jestliže je naše doktrína mylná, pak je mylný i náš náhled na Boha. A jestliže máme mylný pohled na Boha, pak neuctíváme Boha Bible, ale „boha“, kterého jsme si sami utvořili.

Přeložila Kateřina Gjergji-Holzerová.

Poutníková četba

Přijdu brzy!

W. J. Grier

Dobře upořádaná a nanejvýš čtivá kniha, která upoutá pozornost všech, kdo chtějí porozumět učení o druhém příchodu Pána Ježíše. Vždyť jde o tak podstatnou součást naší křesťanské víry a naděje!

Spolu s křesťany všech dob autor zastává názor, že návrat našeho Pána bude osobní, viditelný, náhlý a neočekávaný, slavný a triumfální. Postupně vysvětluje tři základní pohledy na druhý Kristův příchod, jimiž jsou postmilenialismus, premilenialismus a amilenialismus. Poslední

z nich pak obhájí jakožto pohled duchovní a ukazuje, že jej zastávala velká většina církevních otců a reformátorů církve.

Druhý Pánův příchod autor prozkoumává v celé šíři novozákonního učení – v evangeliích, epištolách a nakonec v knize Zjevení. Zvláštní pozornost věnuje významu „tisíce let“ z 20. kapitoly knihy Zjevení.

W. J. Grier se dále zabývá způsobem výkladu biblických prorocství. Poukazuje na skutečnost, že doslovný přístup vede k logickým absurditám. Vždyť jej takto nepřijímali ani pisatelé Nového zákona. A je to právě novozákonní interpretace starozákonních prorocství, která podtrhuje jejich naplnění v duchovním smyslu.

120 stran, 122×180 mm, 150,- Kč

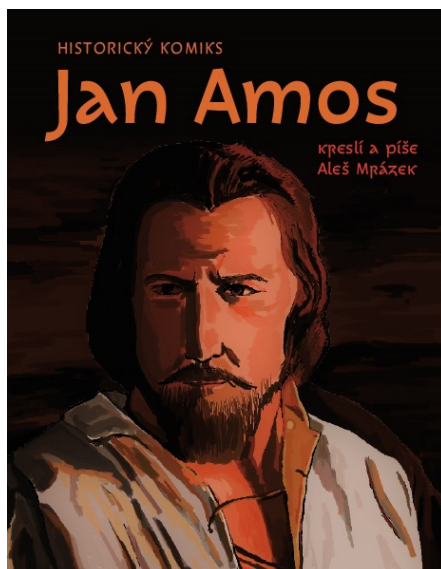
Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumec, tel.: 472 741 623

www.PoutnikovaCetba.cz

Poutníková četba

Jan Amos – historický komiks

Aleš Mrázek

Kdyby žil „učitel národů“ Jan Amos Komenský v dnešní době, asi by nevznikl tento komiks. Ale jeho doba poznamenaná válkou, morovými ranami a pronásledováním se spolu s Komenského nezločným duchem postarala o to, že Komenského život byl jedním obrovským dobrodružstvím.

Řiňčení zbraní, požáry, mor, skrývání se, útěk, zármutek nad ztrátou rodiny, cestování po souši i na moři – to všechno Komenský zažil během svého života. Ač hnán z místa na místo jako poutník bez domova, dostalo se mu i pokojných chvil, kdy sepisoval své dílo, které přežilo jeho samotného a přežije i nás.

Seznamte se na stránkách historického komiksu Jan Amos s podivuhodným životem tohoto velikána evropského formátu.

108 stran, formát A4, cena 290,- Kč

Poutníková četba, Žandov 85, 403 390 Chlumec, tel.: 472 741 623

www.PoutnikovaCetba.cz